Mireasă din întâmplare

Radu Lucian Alexandru

Radu Lucian Alexandru

Mireasă din întâmplare

Ilustraţia copertei:

Radu Lucian Alexandru

Alba Iulia 2012

CUPRINS

Personaje: *Iulia Flavia Carta, Flavia Felice, Aurelian Lovius, Aurelian Maximus, Delia, Mirela şi Primarul.*

(În partea stângă a scenei e reprezentată, în fundal, o clădire administrativă. În partea dreaptă e sugerată o cameră de zi. În interiorul ei se află o canapea (pe care sunt aruncate nişte haine), un fotoliu (aşezat lângă canapea), trei scaune şi o masă...

O uşă fixată într-un „mini-zid" (a cărui lungime nu depăşeşte o jumătate de metru de o parte şi de alta a uşii) desparte simbolic cele două părţi ale scenei.)

1. Prinţul şi prinţesa

I. Soneria

(Îmbrăcată cu o rochie viu colorată (care îi scoate sânii şi mijlocul în evidenţă), încălţată cu sandale albe cu toc înalt, purtând nişte mărgele la gât şi o poşetă albă pe umăr (bine aranjată şi

machiată) din stânga intră în scenă Flavia Felice, merge până la uşă şi sună la sonerie.

La auzul soneriei, din dreapta năvăleşte imediat în scenă tânăra Iulia Flavia Carta cu părul legat într-un prosop, îmbrăcată în nişte pantaloni largi de trening şi în sutien. La brâu e încinsă cu un şorţ simplu de bucătărie. În picioare are nişte papuci de casă. Chipul îi este acoperit cu o cremă de îngrijire a feţei.)

Iulia: Aoleu! A sosit! Cam devreme… Şi eu nu am terminat prăjiturile… Şi uite cum arăt! Nici nu am apucat să mă schimb… *(Îşi dezleagă în grabă şorţul şi îl aruncă pe canapea.)*

Vai de mine!… Ce mă fac?… Arăt ca o bufniţă!… Trebuie să iau repede o rochie pe mine… Dar care?… *(Încearcă să aleagă una dintre cele aflate pe canapea: le ridică, le priveşte o clipă şi le aruncă de ici colo, fără a se putea hotărî… Soneria sună din nou.)*

Iulia (cu o voce mieroasă): Imediat!… O clipă!… Vin imediat!…

(Își dă repede jos pantalonii de pe ea – se încurcă puțin, se dezechilibrează, dă să cadă dar se redresează în ultima clipă...

Ia pantalonii și îi aruncă pe canapea. Apoi caută să aleagă între două rochii care i-au atras atenția: se uită la ele și le compară...)

Iulia: Ce ți-e și cu bărbații ăștia!... Nu știu și ei să întârzie ca toți oamenii?... Nu știu că femeile sunt mai gingașe și că se gătesc mai încet, cu migală și multă chibzuială?...

(Flavia, de afară, dă semne de iritare. Nu știe de ce întârzie Iulia să-i deschidă ușa. În acest timp Iulia s-a hotărât la o rochie din cele două și o trage pe ea de jos în sus. Soneria sună din nou.)

Iulia: Imediat! Vin acum!

(Încalță repede niște sandale și pleacă spre ușă să o deschidă... Își dă însă seama că au rămas haine aruncate aiurea pe canapea, se întoarce, și în timp ce stă cu genunchii pe ea, ia hainele și le aruncă în spatele canapelei. Când operațiunea aceasta este aproape pe sfârșite, vede o rochie, o

cercetează pentru o fracţiune de secundă şi apoi o aruncă după canapea...)

Iulia: Of, oare nu mi-ar sta totuşi mai bine cu rochia asta mai lungă?... *(Şi se apleacă după ea, peste canapea, dar nu ajunge la rochie. Soneria sună din nou, ea se dezechilibrează şi e cât pe ce să cadă de pe canapea. Îşi revine şi se aranjează.)*

Iulia: Dă-o încolo de rochie! Aşa este dacă te grăbeşti! Nu ai timp suficient de reacţie şi te depăşesc evenimentele...

(Se îndreaptă din nou către uşă. Nu observă însă că prosopul mai îi este încă bine ancorat pe cap. Uită şi de faptul că faţa ei este acoperită cu cremă pentru îngrijirea feţei...)

II. Mărturisire

(Deschide uşa. La vederea ei, Flavia ţipă speriată.) Iulia (mirată dar şi uşor speriată): Ce e dragă Flavia? Nu ai mai văzut oameni?

Flavia (intrând în cameră): Iulia tu eşti?... Ce m-ai speriat! Ce e cu tine aşa?

Iulia (închizând uşa): Da ce-i cu tine aici?

Flavia: Ce e soro? Aşa mă primeşti?... Uită-te la tine cum arăţi!

Iulia (uşor iritată): Cum arăt? Arăt foarte bine! Sau nu-ţi place rochia mea? Sau sandalele? Ce nu-ţi place? Uite: e şi curat în cameră!... Ce mai vrei? Am făcut destule de când ai sunat la uşă!...

Flavia: Şi faţa? Şi prosopul?

Iulia: Aoleu! Am uitat complet de ele! Vezi dacă m-ai grăbit! *(Îşi ia prosopul din cap şi îşi şterge cu el faţa. Apoi caută o oglindă şi privindu-se în ea şterge, cu atenţie, orice urmă de cremă).*

Flavia: Arăta-i ca dracu'! Dacă era altcineva la uşă s-ar fi speriat de tine! Dar eu, eu sunt bărbată! Nu mă sperii cu una cu două!

Iulia: Scuză-mă! Te-am speriat?

Flavia: Un pic... Că mă întrebam de ce îţi ia atâta să vii să deschizi... Şi se auzea gălăgie... Şi m-am gândit să nu fie ceva hoţi prin casă...

Iulia: Săraca de tine! Ce grijulie! Hai să te

îmbrăţişez!... Dar hai repede că sunt în criză de timp! *(Se îmbrăţişează şi apoi se aşază amândouă pe canapea.)*

Flavia: Dar ce e fată? De unde atâta grabă? Doar nu dau turcii?

(Flavia îşi ia poşeta de pe umăr şi o pune pe canapea.)

Iulia: Mai rău!

Flavia: Mai rău?... Vin tătarii?

Iulia: Mai rău!... Vine pe la mine un coleg de facultate, o frumuseţe de fecior, un cuceritor adevărat, un bărbat pe cinste!...

Flavia: Ce coleg? Hopa-hopa!... Cum de nu mi-ai spus nimic de el până acum?

Iulia: Păi uite că îţi spun acum... Oricum voiam să-l cunoşti şi tu ca să-ţi dai cu părerea...

Flavia: Te pomeneşti că ţi-a căzut cu tronc bărbatul ăsta... Cum ai zis că-l cheamă?

Iulia: Of!

Flavia: Zi fată! Ce ai?

Iulia: Are un nume aşa de frumos... Aurelian!

Flavia: O fi vreun împărat sau ce?

Iulia: Nu chiar!… E Făt-Frumos! E prinţul meu…

Flavia: Şi el ştie?

Iulia: Nu prea ştie… Nu cred că ştie… Dar îl voi informa şi pe el – fii fără grijă! Toate la timpul lor!… Şi tu trebuie să mă ajuţi că doar eşti cea mai bună prietenă a mea…

Flavia: Te ajut cum să nu… Dar care e scenariul? Ce trebuie să fac?

Iulia: Nu m-am gândit încă… Dar mă gândesc… Trebuie însă să gândesc repede că acuşica vine… Am crezut că el e la uşă când ai sunat.

Flavia: Bine că nu a fost el că dacă te vedea în halul în care mi te-ai arătat fugea prinţul tău cât îl ţineau picioarele…

III. Ceaţă şi fum

Iulia: Ai dreptate! Să mă aranjez repede că imediat vine…

(Se ridică de pe canapea, ia oglinda şi privindu-se în ea îşi aranjează părul şi se rujează.)

Sar în sus de bucurie! Nici nu ştii ce emoţionată sunt!... Dar ce mă fac? Ce îi zic? Cum discut cu el?...

Flavia: Ştii ce Iulia...

(Flavia se ridică de pe canapea pune mâinile pe umerii Iuliei şi o masează uşor la baza gâtului).

Relaxează-te! Trage aer în piept... Expiră!... Aşa!... Relaxează-te!... *(Amândouă inspiră şi expiră profund.)*

Respiră!... *(Inspiră şi expiră din nou.)* Aşa...

(Indicaţiile de relaxare sunt date cu ton jos, în ritm lent).

Încă o dată!... *(Din nou inspiraţie şi expiraţie profundă.)*

Excelent!... Stai jos acum şi întinde-te pe canapea!... *(Iulia urmează indicaţiile.)*

Foarte bine!... Relaxează-te!... *(Flavia se aşază pe fotoliu.)*

Toate grijile tale dispar acum... Inspiră!... Expiră!... Acum închide ochii (*amândouă închid ochii*) şi imaginează-ţi că eşti o prinţesă, într-un castel de poveste... Respiră!... (*Amândouă inspiră şi expiră profund...*)

(*În acest moment din bucătărie începe să intre în scenă fum de la prăjiturile arse ale prinţesei. Iulia stă culcată, cu ochii închişi, pe canapea. Flavia nu observă nici ea fumul şi continuă să-i dea indicaţii Iuliei în timp ce stă într-o postură de meditaţie, cu ochii închişi.*)

Prinţul tău vine spre ţine de peste mări şi ţări, prin fum şi ceaţă (*amândouă respiră profund*) ...

Trece peste munţi şi văi călare pe un cal alb... (*respiraţie profundă*). Îl vezi îmbrăcat frumos, gata de cununie, cum se iveşte din fum şi din ceaţă... (*Încă o respiraţie profundă... Între timp de la bucătărie fumul se înteţeşte...*)

Şi tu te relaxezi, te vezi dorită de privirea lui cuceritoare şi îl aştepţi liniştită... Şi inspiri

profund *(Iulia oftează)* şi expiri profund *(oftează din nou)...* Şi el apare din fum şi din ceaţă... *(Respiraţie profundă).*

Iulia: Auzi soro?

Flavia (în continuare cu ochii închişi): Da Iulia? Te-ai mai relaxat? E aşa de frumos prinţul tău!...

Iulia: Auzi... Să te întreb ceva...

Flavia: Da, spune... Ce relaxată sunt, parcă îl văd cum vine pe calul lui alb... îmbrăcat în costum de prinţ, cu alaiul regal după el... cum se ivesc cu toţii din fum şi din ceaţă... Parcă simt aievea mirosul de fum!... Şi prinţul e aşa de frumos!...

Iulia: Flavia? Fii atentă că te întreb ceva important.

Flavia: Da... Şi ce ochi frumoşi are şi părul negru ca pădurea... Zi că te ascult!...

Iulia: Flavia, am înţeles treaba cu prinţul şi cu alaiul lui dar spune-mi şi mie ce e cu fumul şi cu ceaţa, că parcă e prea realistă – şi eu simt aievea mirosul fumului... De unde vin ele şi care e

rostul lor în relaxare?

Flavia: Ce fum şi care ceaţă?

Iulia deschide ochii şi uşor ameţită se ridică din poziţia orizontală: Păi fumul şi ceaţa de aici din cameră...

Flavia: A, da... Ce frumos, cum iese el din fum şi din ceaţă...

Iulia: Auzi soro! Deschide ochii!

Flavia (deschizând ochii): Uau!... Ce ceaţă frumoasă!... Şi-a trimis ceaţa înainte ca în basme... Prinţul tău e cu adevărat fermecat...

IV. Foc şi apă

Iulia (ridicându-se de pe canapea): Vai de mine!... A venit ceaţa, vine imediat şi prinţul!... Ce mă fac, cum arăt? Sunt bine? Sunt ok?

Flavia: Arăţi super... da auzi...

Iulia: Da.

Flavia: Totuşi de unde vine ceaţa asta că e prea reală?...

Iulia: Din povestea ta cu prinţul...

Flavia: Lasă fată prostiile. De unde vine ea? Pe bune? Că parcă ceva miroase a ars...

Iulia: Aoleu! Prăjiturile mele!... Săriţi! A luat foc bucătăria!

Flavia (ridicându-e în grabă de pe fotoliu): Ce?!... Vai de mine! Arde!! Săriţi! *(Ţipete, strigăte.)* Ce ne facem?... Cineva să stingă focul!! ... *(Intră amândouă în bucătărie în grabă (ies din scenă). Se aud ţipete şi strigăte din culise.)*

Flavia: Dă cu prosopul! Aşa... Dă în el!

Iulia: Nu mai bine aruncăm nişte apă?

Flavia: Dă cu prosopul! Dă şi cu apă! *(Se aude plescăit de apă aruncată.)* Nu pe mine!... Dă apa încoace că o arunc eu! *(Se aude din nou plescăit de apă.)*

Iulia: Ce-ai făcut Flavia? Acu m-ai udat tu pe mine!

Flavia: Lasă soro că aşa se face: se udă hainele ca să nu ia foc. Oricum uite că s-a stins... S-a terminat cu prăjiturile tale!... Deschide geamurile şi dă cu prosopul prin aer să iasă fumul

şi ceaţa până nu vine prinţul tău!

(Intră din nou în scenă cu prosoape în mâini şi dau după fum să iasă din cameră – amândouă au rochiile ude.)

Iulia: Vai de noi!... Era să luăm foc. Şi tu mă ţineai de vorbă cu ceaţa şi cu fumul tău! Bietul prinţ era cât pe ce să dispară în fum şi în ceaţă cu noi cu tot...

Flavia: Lasă Iulia că e bine că am stins focul şi că nu am păţit nimic...

Iulia: Dar Flavia, prinţul meu trebuie să sosească dintr-o clipă în alta şi uite ce ne-am udat... Hai repede să ne schimbăm de hainele astea! *(Se duc amândouă în spatele canapelei să îşi aleagă alte rochii.)*

Iulia: Ia tu rochia asta albă!... Eu o iau pe asta... *(Îşi aruncă rochiile ude de pe ele, se şterg cu prosoapele şi apoi se îmbracă în grabă cu alte rochii.)*

Flavia: Cum îmi vine?...

Iulia: Îţi stă foarte bine cu ea!... Dar eu cum

arăt?

Flavia: Arăţi ca o prinţesă!... (*Flavia se aşază pe canapea.*) Of... Ce de peripeţii! Acum m-am emoţionat şi eu! Ce mai prinţ ai găsit şi tu... Auzi la el: să-şi trimită ceaţa înainte... Hai să ne relaxăm... Respirăm calm, ritmic, profund de câteva ori şi apoi aşteptăm... (*Flavia respiră profund de câteva ori.*)

V. Strategie

Iulia (*se mai aranjează puţin apoi vine şi se aşază şi ea pe canapea*)*:* Ce faci fată?

Flavia: Bine fac!... Ce m-a ameţit povestea asta cu prinţul şi cu ceaţa lui...

Iulia: Nu asta te întrebam... Oare nu ar fi mai bine ca tu să dispari de aici?...

Flavia: Că bine zici. Vine prinţul şi nu trebuie să mă vadă. Să mă ascund pe undeva. (*Se piteşte după fotoliu:*) Oare mă vede aici?

Iulia: Nu e bine acolo că te vede...

Flavia: Atunci după canapea. Mă aşez aici şi

stau ascunsă până pleacă prinţul…

Iulia: Foarte bine! Stai acolo cuminte şi nu zici nimic, bine?

Flavia: Bine…

(*Iulia stă cuminte pe canapea şi se uită aiurea prin cameră ca şi cum nimic nu s-ar întâmpla. Flavia stă pitită după canapea. Urmează douăzeci de secunde de linişte… După cele douăzeci de secunde Flavia se ridică de după canapea.*)

Flavia: Cred totuşi că nu e bine să mă ascund aici… Că doar nu sunt strigoi. Şi nici Cupidon. Mai bine plec!

Iulia: Nu! Stai aici că am emoţii!… (*Flavia vine şi se aşază pe canapea.*) Vine să-i împrumut o carte: a zis că imediat ce iese de la cursuri trece pe la mine să i-o dau… Şi prăjiturile s-au ars, ai văzut… Ce o să-i dau să guste?…

Ştiu! O să-l servesc cu o cafea!… Dar atunci cum o să-l mai cuceresc? Prăjiturile erau un element esenţial al strategiei de cucerire… Cum

să fac?... Zi ceva! Ajută-mă te rog!

Flavia: Te ajut! Dar cum?

Iulia (după câteva secunde de reflecţie): Uite cum: rămâi frumos aici. Eu i te prezint, tu intri în vorbă cu el, până îi caut eu cartea, că nu mai ştiu pe unde am aruncat-o, vă împrieteniţi puţin şi când el dă să plece, pleci şi tu odată cu el... Apoi îl întrebi unde merge şi te prefaci că aveţi acelaşi drum. După care te ţii scai de el o vreme şi îl tragi de limbă ca să vezi dacă îi place de mine... Dar nu direct! îl iei mai pe ocolite: îl întrebi ce părere are despre căsătorie, despre relaţiile conjugale, ce crede el despre femei, despre iubire, despre procesul de atracţie sexuală şi la urmă – aşa ca printre altele, îl întrebi, de exemplu, dacă nu crede că s-ar potrivi cu mine: eu – prinţesa lui, el – prinţul meu, călare pe cal alb, ieşind din ceaţă şi din fum... Ce zici?

Flavia: Ok! Exact aşa facem! Mă împrietenesc cu el... Şi îl trag de limbă!

Iulia: De limbă! Da! Dar nu prea tare că ştiu

că tu eşti repezită şi naivă şi instinctivă şi un pic prea romantică... Să nu cumva să-ţi pice cu tronc... Vezi că ăsta e prinţul meu! Ai înţeles?

<u>VI. Prinţul</u>

Flavia: Sigur Iulia! Ce-ţi veni? Nici nu mă ating de el!... Dar să te întreb: e frumos?

Iulia: Da! Ca un prinţ!

Flavia: Şi e chipeş?

Iulia: Este!

Flavia: Şi e bogat?

Iulia (dând din umeri): O fi... Nu ştiu... De abia ce ne-am cunoscut ieri la curs şi nu am apucat decât să-i promit că-i împrumut azi o carte de care el avea nevoie şi cam atât...

Flavia: Aoleu!... O fi sărac! Sigur e sărac... Dacă nu are bani să-şi cumpere o carte şi vine să o împrumute de la tine sigur e sărac...

(Îmbrăcat în blugi, tricou şi un sacou şic pe deasupra (şi încălţat cu nişte pantofi bine lustruiţi), din stânga, intră în scenă Aurelian şi se

apropie de uşă.)

Iulia: Nu ştim asta!... Poate e doar o strategie de agăţare pe care el o foloseşte. Îţi spun: arată a prinţ... Şi e prinţul meu oricum ar fi: bogat, sărac, cu regat sau fără, călare pe cal sau pe jos... *(Aurelian sună la uşă.)*

Flavia: Sări fată că a venit!

Iulia (ridicându-se de pe canapea): Mă duc să-i deschid! Deci rămânem înţelese? Da? Te dai pe lângă el... Plecaţi amândoi împreună şi îl întrebi despre mine, despre relaţia de dragoste, despre căsătorie... şi toate cele... Îl descoşi şi afli tot de la el. Bine?

Flavia: Lasă-l în seama mea... Du-te şi deschide-i – să-ţi văd şi eu prinţul că m-ai înnebunit cu el...

Iulia (deschizând uşa:) Salut Aurelian! Ce surpriză plăcută! Ce te aduce pe la mine?

Aurelian: Salut Iulia... Mă bucur să te revăd... Am venit după cartea aceea de care am vorbit ieri.

Iulia: A da, desigur, ce uitucă sunt… Acum mi-am adus aminte. Haide pofteşte înăuntru. Sunt cu o prietenă, stăm la poveşti.

Aurelian: Vă deranjez?… Că nu stau mult – sunt doar în trecere – doar iau cartea şi plec… Dar ce fum e aici la voi!… De unde vine fumul acesta?

Iulia: Ee, nu e nimic… Probabil că… vecina a încercat să facă nişte prăjituri şi le-o fi ars… Din neatenţie! Că altfel e foarte bună gospodină să ştii!… Dar hai să-ţi fac cunoştinţă cu prietena mea… *(Flavia se ridică de pe canapea.)* Flavia el e Aurelian, un coleg de facultate…

Flavia (îi întinde mâna): Bună Aurelian!

Aurelian (dând mâna cu Flavia): Sărut mâinile domniţă! Mă bucur nespus de întâlnirea cu privirea ta luminoasă… *(Flavia îi face semn Iuliei că Aurelian e ok.)*

Flavia: Vai de mine! Chiar vorbeşti ca un prinţ…

Aurelian: Poftim?

Flavia: Nimic… Sunt bucuroasă şi eu de… de

privirea ta luminoasă sau cum ai zis…

Iulia: Haideţi staţi jos!… *(Către Aurelian:)* Cu ce te servesc?… Bei o cafea?

Aurelian: Nu, mulţumesc!… Sper că nu te superi, dar chiar sunt grăbit… Sunt doar în trecere după cartea cu pricina şi mă grăbesc că trebuie să mă întâlnesc cu unul din prietenii mei în oraş cam în douăzeci de minute… Mi-o împrumuţi te rog? Nu o ţin mult!… Şi ţi-o returnez în câteva zile… Îţi rămân dator!

Iulia (cu jumătate de gură, oarecum dezamăgită): Bine… Sigur… *(Îi face semn Flaviei să intre în acţiune.)* Flavia stai puţin cu Aurelian de vorbă, până îi caut eu cartea după care a venit!

Flavia: Da, cum să nu…

VII. Prinţesa

(Iulia iese din scenă. Aurelian se aşază pe un colţ al canapelei. Flavia se aşază în colţul opus. Priveşte spre Aurelian, îl studiază cu atenţie câteva secunde şi apoi se ridică brusc, se aşază

lângă el şi se uită galeş în ochii lui.)

Flavia: Aşa deci!... Frumos... foarte frumos!... Deci tu eşti prinţul!

Aurelian (zâmbindu-i surprins Flaviei): Poftim?

Flavia: Să... nimic... Atâta doar că ai nume de împărat – Aurelian – şi mă gândeam că poate eşti prinţ...

Aurelian (intrând în jocul Flaviei): Dacă zici tu, să ştii că pot fi... *(Se ridică în picioare şi o invită şi pe Flavia să se ridice:)* Te rog domniţă, dansezi?

Flavia: Dar nu e muzică!

Aurelian: Nu auzi muzica din inima mea? Vino la pieptul meu şi o ascultă să vezi cât de dulce îţi şopteşte!

(Flavia ezită un pic dar apoi se apropie şi în timp ce dansează cu el pune urechea pe pieptul lui şi ascultă...)

Flavia: Nu se aude mare brânză: doar tic-tac, tic-tac, ca la o inimă obişnuită... Sigur cântă?

Aurelian: Cum nu! Inima mea e o pasăre cântătoare – toată ziulica cântă plină de iubire, preţuind frumosul şi viaţa trăită fără regrete… Atâta doar că trebuie să o asculţi cu urechile minţii… Dacă mă priveşti direct în ochi se aude mai bine!

Flavia: Da? Stai că te privesc!… Să ştii că ai dreptate: parcă aud ceva… Sper însă să nu fie fum şi ceaţă ca mai înainte…

Aurelian: Ce zici?

Flavia: Nimic! ziceam că ai un trup destul de călduros şi mă gândeam să nu fi luat foc ceva iarăşi prin zonă, ştii tu: povestea cu vecina şi prăjiturile ei…

Aurelian: A da… Mi-a povestit Iulia. Dar nu! Fiinţa mea arde în focul iubirii de viaţă, al iubirii de iubire… şi al iubirii de tine!

Flavia: Aşa de repede? Dar de abia m-ai întâlnit!

Aurelian: Şi ce dacă! Iubirea adevărată nu are timp să aştepte! Ea arde cu putere de la prima

şi până la ultima scânteie. Ea nu e foc mocnit şi jar stins ci e foc şi văpaie care urcă până la cer şi luminează cu putere dragostea izvorâtă din stele…

Flavia: Interesantă viziune…

Aurelian: Flavia?

Flavia: Da?

Aurelian: Dacă vrei, să ştii că eu pot fi prinţul tău, chiar şi pentru o clipă – pentru această clipă de eternitate, care stă acum pe loc şi ne uneşte în destine fără de început şi fără de sfârşit… Eu pot deci să fiu prinţul tău… Dar numai dacă…

Flavia: Da?…

Aurelian: Numai dacă…

Flavia: Dacă ce?

Aurelian: Dacă şi tu vrei să fii prinţesa mea!

Flavia (desprinzându-se din braţele lui): Cine să fiu?

Aurelian: Prinţesa mea!… Nu vrei să ne jucăm de-a prinţul şi prinţesa?

Flavia (după o uşoară ezitare): Ba da!… De ce nu? Tu eşti bărbat… Eu sunt femeie… De-a ce

altceva să ne jucăm?

Aurelian: Păi vezi!… Viaţa e un joc şi e scurtă… foarte scurtă… Şi trebuie trăită la maxim. Iar noi ne jucăm. Şi trebuie să ne jucăm frumos, să ne placă jocul… Iar acum ne putem juca de-a prinţul şi prinţesa care tocmai s-au întâlnit şi s-au îndrăgostit de la prima vedere (la propriu nu la figurat)…

Flavia (surprinsă): S-au îndrăgostit?

Aurelian: Da Flavia, de ce te miri? Aşa e jocul cu prinţul şi prinţesa. Se văd şi imediat se îndrăgostesc unul de celălalt ca şi cum s-ar şti de o viaţă întreagă, ca şi cum nu ar fi fost niciodată separaţi până în acea clipă…

Flavia (aşezându-se pe canapea): Ce le mai vrăjeşti!…

Continuă că îmi place ce cuvântezi… Urmează o poezie nu?

Aurelian (aşezându-se şi el pe canapea): Flavia!… Eu sunt prinţ, om de fapte nu de vorbe şi

viaţa trebuie jucată nu vorbită. Noi doi suntem actori pe scena iubirii eterne şi jucăm fiecare rolul predestinat: tu eşti prinţesa mea şi eu prinţul tău fermecat…

Flavia: Aaa… Deci doar ne prefacem, jucăm un rol… Trăim ca şi cum am fi ceea ce nu suntem de fapt… Pricep… Îmi place!… Şi tu zici că vrei să fiu în acest joc prinţesa ta… Da… Dar poate tu ai altă prinţesă şi eu vă încurc!

Aurelian: Nu! Cum te poţi gândi la aşa ceva prinţesa mea Flavia? Gândul meu doar la tine stă şi inima mea doar pentru tine bate, privirea mea cerşeşte lumina corpului tău de zână şi eu aştept vrăjit sărutul tău fermecat…

Flavia: Aşa deci: cauţi sărutul fermecat – dar numai ne prefacem… Nu? Mai rămâne valabilă povestea cu jocul? Sper să nu devină din joc ceva serios şi tu să ajungi un biet rănit pe câmpul dezamăgirilor din orizontul iubirii conjugale…

Aurelian: Rănit?

Flavia: Da! De joc!

<u>VIII. Cartea şi drumul</u>

Iulia (revenind pe scenă): Am găsit!... Am găsit în sfârşit. Am avut ceva de căutat că era aruncată mai de o parte dar până la urmă tot am dat de ea... Uite-o aici...

Aurelian (ridicându-se de pe canapea şi luând cartea de la Iulia): Mersi mult Iulia! Eşti o drăguţă...

Iulia: Cu plăcere!

Aurelian: Bun... Acum vă rog să mă scuzaţi dar eu trebuie să plec... Ştiţi, prietenul... În 15 minute trebuie să mă întâlnesc cu el... Stă aici în centru pe lângă primărie...

Iulia: Da sigur... Du-te să nu întârzii!

Aurelian: Atunci am plecat... Pa Iulia! Pa Flavia! Nu-ţi uita prinţul!

Flavia: Bine! Pa!... *(Aurelian se îndreaptă spre uşă. Iulia îi face semn Flaviei să plece cu el. Aceasta îi face semn că e pregătită şi apoi strigă după el.)*

Flavia: Aurelian!

Aurelian (întorcându-se din pragul uşii): Da! S-a întâmplat ceva?

Flavia (luându-şi poşeta şi ridicându-se de pe canapea): Aurelian, am şi eu drum prin centru, pe lângă primărie. Poate mergem împreună…

Aurelian: Sigur Flavia! Dar haide repede te rog că mă grăbesc… Pa Iulia!

Iulia: Drum bun Aurelian!

Flavia: Te îmbrăţişez Iulia!

Iulia: Ai grijă ce faci şi să vii mai târziu să discutăm problema aceea, bine?

Flavia: Stai liniştită!… Eşti ca şi rezolvată!

(Aurelian şi Flavia ies pe uşă şi apoi se plimbă prin cadrul din partea stângă a scenei. Iulia închide uşa după ei şi apoi iese din scenă.)

IX. Plimbarea

(Aurelian păşeşte ţinând cartea în mâna dreaptă. După ce merg câteva clipe tăcuţi Aurelian o prinde frumuşel de mână pe Flavia, cu

mâna stângă, şi o opreşte pe loc.)

Aurelian: Deci, prinţesă Flavia!

Flavia: Da prinţul meu Aurelian!

Aurelian: După cum îţi spuneam viaţa aceasta este un joc şi noi trebuie să ne bucurăm de el cât putem, cât timp suntem tineri şi în putere, cât timp suntem frumoşi şi atrăgători, cât timp soarele surâde pe feţele noastre, cât timp tinereţea face parte din definiţia imediată a fiinţei noastre... Nu-i aşa?

Flavia (reluând mersul): Aşa e prinţul meu...

Aurelian: Viaţa trece repede şi doar cei care profită de orice oportunitate nu vor avea regrete mai târziu. Doar cei care profită de orice ocazie norocoasă se pot bucura de surprizele plăcute ale vieţii... Nu crezi?

Flavia: Ba da... Dar hai să te întreb ceva...

Aurelian (oprindu-se pe loc): Spune prinţesă...

Flavia: Tu crezi în relaţii serioase, în legăminte, în implicare emoţională şi în toate

acele lucruri care îi plac unei prinţese?

Aurelian: Sigur! Cred... Doar sunt prinţ!

Flavia: Şi crezi în flori, în bomboane, în plimbări romantice, în scrisori de iubire? Adică, cum ar veni – în a face curte cum se cuvine unei prinţese alese de inima ta...

Aurelian (reluând mişcarea): Da şi nu... Acestea sunt mai mult pentru prinţii de modă veche... În vremurile noastre moderne prinţii nu mai trebuie să fie nici naivi, nici ezitanţi, ei trebuie să fie realişti şi direcţi: să spună clar ce vor, să explice limpede ceea ce pot oferi şi să pretindă de la prinţesele lor răspunsuri de asemenea fără ezitări şi fără amânări!

Ei iubesc cu patimă şi cu foc!... Iubirea arde cât timp e întreţinută, flacăra ei nu trebuie lăsată să se diminueze prin şovăire şi tergiversare... Dragostea adevărată este nebunie curată, ea te face să uiţi de toate şi să iubeşti fără măsură: să uiţi de tine, să uiţi de lume şi să nu mai ştii nimic în afară de iubire...

Flavia (oprindu-se pe loc): Interesant ce zici… Deci direct, fără ezitare, instinctiv, intuitiv… fără prea multe gânduri, fără prea multe aprecieri şi comparaţii, fără prea multe judecăţi şi prejudecăţi, fără prea multe vise şi proiecţii – adică pe scurt fără trecut şi fără viitor – doar prezent!… Un prezent nesfârşit trăit fără griji şi fără speranţe, fără iluzii şi fără aşteptări false, fără indecizii şi fără obsesii, fără ataşamente şi fără regrete… Adică fără ipocrizii şi fără ascunzişuri – să laşi vorba să spună lucrurilor pe nume şi să vorbească fără ocolişuri… Să trăieşti jocul vieţii în toată plenitudinea lui. Să făptuieşti doar ceea ce simţi că face plăcere fiinţei tale… Să iubeşti urmându-ţi pulsul imediat al inimii şi să te bucuri de fiecare clipă de viaţă – să te bucuri de fiecare privire, de fiecare atingere, de fiecare şoaptă, de fiecare îmbrăţişare… Asta zici?

(Aurelian stă faţă în faţă cu Flavia, o priveşte direct în ochi, şi după câteva momente de tăcere, îi răspunde:)

Aurelian: Cred că îmi citeşti gândurile!... Nu-mi vine să cred că m-ai înţeles aşa de bine... Oare eşti aievea?... Vino să te îmbrăţişez!

X. Un exemplu

(O strânge în braţe... Stau aşa vreo zece secunde, apoi încet şi pe furiş Aurelian o sărută cu îndemânare... Flavia se lasă sărutată vreo trei secunde şi apoi se retrage uşor, reluând plimbarea.)

Flavia: Stai puţin, că totuşi s-ar putea să fii acum un pic chiar mai rapid decât clipa prezentă. Viteza ta de acţiune ar putea să pară grabă şi rapiditatea ta ar putea să pară superficialitate...

Aurelian: Ai dreptate, ar putea să pară... Dar nu este. Vorbeam mai înainte de virtuţile spontaneităţii şi ale trăirii atracţiei golite de povara trecutului şi a viitorului şi am simţit nevoia spontană să exemplific şi pentru mine şi pentru tine, prin fapte concrete, vorbele spuse, astfel încât ele să poată deveni din treceri trecătoare

clipe suspendate în veşnicie, momente de viaţă trăite cu maximă intensitate...

(Aurelian o opreşte pe loc şi cu tandreţe o sărută din nou vreo cinci secunde... Flavia participă cu entuziasm apoi se desprinde din sărutare.)

Flavia (reluând mişcarea, ţinută de mână de Aurelian): Un exemplu deci... Frumos exemplu... Şi plăcut, extrem de plăcut... Rupt din timp, scos din veşnicie şi trăit în clipă... Dacă te rog, vrei să-mi mai dai odată exemplul de mai înainte?

Aurelian (oprind-o pe loc): Desigur prinţesa mea Flavia. Primeşte de la mine toată dragostea mea! *(O prinde cu mâna dreaptă (în care ţine şi cartea) de mijloc, stânga i-o trece prin păr, îi apropie capul şi o sărută.)* Şi toată iubirea mea! *(O sărută din nou prin aceeaşi mişcare.)* Şi toată simţirea mea... *(o sărută)* şi toată preţuirea mea... *(încă un sărut)* şi toată atingerea mea... *(şi încă unul)*...

Flavia: Bine! E bine!... Hai să mai luăm o

pauză, că m-ai ameţit cu atâta iubire…

Aurelian: Sper că nu te-am copleşit cu prea multă atingere senzuală…

Flavia (reluând mişcarea): Nu m-ai copleşit, dar cum ziceam, uneori îmi pari mai rapid decât clipa, acţionezi înainte să gândeşti şi mă tem să nu-ţi vină vreo idee de continuare a sărutului şi îmbrăţişării… Vreo idee devenită vorbă prin care să mă ispiteşti spre vreun colţ de natură urbană ca să faci dragoste cu mine chiar acum…

Aurelian: Năstruşnice gânduri mai ai şi tu prinţesă… Şi trebuie să recunosc că nu ai idei rele, dar nu pot să fac aşa ceva! Eu sunt prinţ, sunt un bărbat nobil, am principii sănătoase de viaţă şi cred în valoarea sfântă a legământului căsătoriei. Întâlnirea amoroasă deplină nu o voi avea decât cu soţia mea, cu acea fiinţă feminină cu care mă voi uni prin jurământ de întâlnire armonioasă, de împlinire reciprocă şi de transfigurare maximă întru ideal…

<u>XI. Un alt exemplu</u>

Flavia (oprindu-se pe loc): Interesant. Mă surprinzi din nou... Spontan dar cu principii. Instinctiv dar cu valori. Intuitiv dar cu idealuri... Bine, foarte bine, atunci ştii ce... *(Flavia ezită...)*

Aurelian: Da?

Flavia: Hai să vedem dacă eşti precum spui...

Aurelian: Sunt cum să nu!

Flavia: Bine! Atunci hai să ne căsătorim! *Aurelian (surprins):* Poftim?

Flavia: Da! Să ne căsătorim aici şi acum. Astfel tu îţi respecţi principiile şi eu mă voi împlini spontan şi cu iubirea ta amoroasă peste puţin timp...

Aurelian (reluând mişcarea în timp ce o ţine pe Flavia de mână): Flavia!... Tu glumeşti!... Nu-i aşa?... Sau te pomeneşti că ţi-a plăcut ideea cu jocul şi acum mă testezi să vezi dacă cred cu adevărat în ea?... Ţi-o fi plăcut ideea cu spontaneitatea şi acum vrei să vezi cu ochii tăi dacă chiar e posibilă şi în practică, nu doar în

teorie…

Flavia: Da! Recunosc că îmi place ideea ruperii de trecut şi de viitor, de griji şi de speranţe… Mă placi, te plac, eşti prinţul meu, sunt prinţesa ta… De ce mai avem nevoie?… De nişte principii!… De nişte valori!… De nişte idealuri!… Îmi place şi acest lucru…

Astfel scena este perfectă… Hai să ne căsătorim şi să trăim clipa prezentă până la refuz, să ne lăsăm purtaţi de ea până unde ne va duce şi să ne bucurăm de fiecare clipă de iubire care ne este oferită de viaţă…

Aurelian (oprindu-se pe loc): Deci nu glumeşti?

Flavia: Nu!… Nu vorbeai tu despre spontaneitate, despre jocul vieţii, despre a profita de orice oportunitate?… Şi nu mi-ai dat tu un exemplu (chiar mai multe) când m-ai sărutat?… Ba da! Şi atunci spontan mi-a venit ideea să-ţi dau şi eu un exemplu de spontaneitate, cerându-ţi să ne căsătorim… Aşa ca o exemplificare mult mai

serioasă decât un sărut dat pe stradă...

Ce zici de exemplul meu? Vei participa la împlinirea lui?... Vei trăi clipa precum pretinzi sau te vei retrage în judecăţi şi prejudecăţi, în aşteptări şi tatonări, în ascunzişuri şi ipocrizii precum spuneai că nu ţi-e firea?

Te căsătoreşti cu mine? Aşa de exemplu! Precum m-ai sărutat! Tot de exemplu!... Iar dacă mâine nu ne mai place mariajul nostru divorţăm – tot aşa spontan, fără regrete şi fără speranţe...

Deci? Ce zici prinţul meu? Vrei să trăieşti clipa?... Această clipă?

Aurelian (după ce inspiră şi expiră profund): Flavia! Oare nu te pripeşti?

Flavia: Nu! Deloc! Sper că mai trăieşti în clipă şi nu ai ieşit din ea... Dacă ai ieşit vino să te sărut, să te aduc din nou în prezent! *(Se apropie de el şi îl sărută cu patimă, trăgându-i uşor capul spre ea cu mâna petrecută prin părul lui.)* Îţi aduci aminte? *(Îl mai sărută odată)...* Sunt eu

Flavia: prinţesa ta! *(Încă un sărut)...* Nu mă

mai recunoşti? *(Încă unul)*... Hm? Cum e? Simţi acum clipa? *(Încă un sărut).* Trăieşti din nou în aici şi acum?...

<u>XII. O nimica toată</u>

Aurelian (retrăgându-se uşor din îmbrăţişarea Flaviei): Ok!... Am înţeles!... Am priceput!... Am revenit!... Sunt aici Flavia!... Ce ziceai să facem?... A da: să ne căsătorim... Desigur! O nimica toată... Uite: primăria este chiar aici în faţa noastră *(arată spre decorul cu clădirea administrativă),* e ora 12, primarul o fi la servici... Intrăm, îl salutăm, şi în câteva minute ieşim căsătoriţi... Ce zici?

Flavia (surprinsă): Ăăă... Da!... Iarăşi mai rapid decât clipa... Ca de obicei... Eram aproape sigură că joci la cacealma şi că nu vei dori să te căsătoreşti... Dar văd că totuşi trăieşti precum predici... Să vedem acum dacă şi eu pot să trăiesc la fel...

Aurelian: Of... Bine că te-ai răzgândit... Ştiam

că glumeşti… Nicio fată până acum nu a înţeles teoria şi practica mea de viaţă… Am sperat că poate tu…

Flavia: Aurelian nu fi copil! Ţi-am spus că vorbesc serios! Aşa îmi şopteşte această clipă! Ea se uită în ochii mei prin ochii tăi şi strigă către mine: căsătorie! Căsătorie! Căsătorie!… Prinţ! Viaţă de vis! Iubire! Plăcere! Deliciu! Dragoste! Căsătorie!…

Aurelian: Chiar aşa strigă? Ce ciudat: şi la mine începe să strige la fel: căsătorie! Căsătorie! Căsătorie!… Frumuseţe! Viaţă! Spontaneitate! Clipă! Iubire! Amor! Prezent! Vis! Dragoste! Căsătorie…

Flavia: Vezi: gândim la fel, vorbim la fel, simţim la fel… Suntem făcuţi unul pentru altul…

Aurelian: Ai dreptate! Îmi place exemplul tău! Bestial! Superb! Încântător! Şi foarte elocvent!… Foarte bine! Hai să ne căsătorim! Dacă tu vrei eu sunt total de acord… Intrăm chiar acum în primărie şi ne căsătorim… Simplu! Banal

de simplu!...

Deşi ne ştim de mai puţin de o jumătate de ceas, pentru că e dragoste la prima vedere şi pentru că viaţa este un joc şi pentru că noi trebuie să o trăim pe deplin cu fiecare clipă a ei şi să profităm de orice oportunitate – şi fiindcă suntem acum în faţa primăriei, şi fiindcă eu ţi-am dat ca exemplu un sărut, şi fiindcă voiai să-mi dai şi tu un exemplu, şi fiindcă am fost cerut în căsătorie de o prinţesă... Sigur! De ce nu? Hai să intrăm!...

XIII. Rochia şi costumul

Flavia (uşor ezitând): Prinţule?

Aurelian: Da!

Flavia: Stai puţin să mai chibzuim că poate ne-am intrat prea tare în rolurile jocului spontan al dragostei de poveste. Să nu ne grăbim cumva... Şi apoi ce căsătorie de feţe princiare o mai fi şi aceasta dacă eu nu port rochie de mireasă şi tu măcar un costum pe tine?

Aurelian: Ştii ce? Ai perfectă dreptate!... Dar

oare de unde să facem noi rost de haine – tu de rochie şi eu de costum – suficient de repede însă încât să nu dispară magia momentului şi să se piardă prin tot felul de amăgiri trecute şi iluzii viitoare? Încât să nu uităm să trăim pe deplin în clipa prezentă prin participarea trup şi suflet la magica taină a căsătoriei?

Flavia: Frumoasă observaţie!… Deci de unde oare? Vedem noi… Improvizăm ceva!

Aurelian: Nu-i o idee rea! Uite, de exemplu, eu oricum trebuie să mă întâlnesc cu prietenul de care ţi-am zis că stă aici aproape. O să împrumut de la el un costum… Îl sun şi pe primar şi ne facem programare peste douăzeci de minute. Ai buletinul la tine?

Flavia: Îl am… sigur că îl am! Ce s-ar face o fată fără buletinul ei?

Aurelian: Bun!… Deci mă duc la prietenul meu să-mi împrumute un costum şi mă întorc cât ai clipi!

Flavia: Frumos! mai rapid decât clipa! Dar nu

mă las nici eu mai prejos!… Mă întorc şi eu la… la Iulia… Aoleu! Iulia…

Aurelian: Ce e cu ea?

Flavia: Nimic! Nimic! îi explic ce şi cum şi va înţelege! Sper!… Are în dulap o rochie de mireasă – e de fapt de la sora ei. Tocmai ce a divorţat şi a vrut să scape de ea aşa că i-a dăruit-o Iuliei, la cererea ei, fiindcă ea zicea că dacă o ţine în dulap o vreme poate că va atrage spre sine vreun prinţ să o ceară în căsătorie… Aşadar… Mă duc la ea şi îi cer să-mi împrumute rochia… E o rochie superbă: cu voal şi cu tot dichisul! Sigur o să-ţi placă…

Aurelian: Ce romantic! Are şi voal! Deci practic nu o să te văd la faţă decât după ce semnăm actele şi vine momentul sărutului mirilor… Hm Frumos! Foarte frumos! Da!…

O să te redescopăr, dându-ţi vălul jos, după ce suntem căsătoriţi, ca de exemplu, şi o să ne sărutăm din nou, ca de exemplu… Excelentă scenă!…

Şi ştii ce? Deşi nu e moda poate ar fi bine să-mi pun şi eu pe faţă un fel de voal... De exemplu să-mi acopăr chipul cu o eşarfă de bandit şi să-mi pun pe cap o pălărie meseriaşă... Astfel o să fim pe picior de egalitate şi o să facem mai palpitant momentul căsătoriei...

Apropo: să ştii că sunt un militant fervent pentru egalitatea în drepturi a femeilor şi bărbaţilor... Un motiv în plus să-mi acopăr şi eu faţa cu un fel de voal, ca şi tine...

Flavia: Excelentă idee! Doar suntem egali în drepturi şi în obligaţii... Şi prin urmare trebuie să avem amândoi faţa acoperită!... Aşa rămâne!

Aurelian: Bine!... Atunci hai să ne grăbim!... Dar ce zic? Mai bine alergăm, ca să ajungem mai repede, să trăim clipa şi să întrecem clipa: amândoi mai repezi decât clipa! Ce zici?

Flavia: Bine alergăm! Ne reîntâlnim aici în douăzeci de minute... Trăieşte clipa prinţul meu!

Aurelian (se apropie de ea şi o sărută): Trăieşte clipa prinţesa mea!... *(Amândoi pornesc*

în aceeaşi direcţie (spre partea din spate stânga a scenei). Când mai să iasă din scenă Flavia se prinde că aleargă în direcţia greşită...)

Flavia: Ups... Stai că eu merg în direcţia opusă... Hai pa! *(Îl mai sărută odată în grabă.)*

Aurelian: Pe curând prinţesa mea!

(Aurelian iese din scenă în fugă.)

2. Regele şi regina

I. Alergarea

(Flavia aleargă un pic prin decor spre dreapta (aleargă destul de greoi din cauza sandalelor cu toc înalt pe care le poartă în picioare) şi iese din scenă în fugă (prin faţă-stânga). Din culise se aude cum respiră precipitat din cauza alergării.)

Flavia (gâfâind): Se vede că... nu am mai făcut sport... de ceva vreme!... Şi tocurile astea... nu mă ajută deloc! *(Respiraţie precipitată şi zgomot de alergat pe tocuri zece secunde...)*

(Gâfâind:) Of!... Greu e cu alergatul ăsta pe tocuri!... Nu ştiu cine l-a inventat... Dar sigur nu a gândit bine... Doar fetele trebuie să... să meargă lejer... şi graţios Nu le şade bine pe fugă!...

(Zece secunde de alergare...) Hai că ajung imediat!... *(Încă câteva secunde de alergare...)*

Flavia revine pe scenă alergând uşor şi gâfâind: Of... E greu cu alergatul pe tocuri!...

(Ajunge obosită la uşa Iuliei. Se opreşte o clipă să-şi tragă sufletul apoi sună şi bate precipitat în uşă. Iulia intră în scenă şi vine să-i deschidă.)

Iulia: Imediat!

(Flavia respiră greu de la efortul făcut alergând. Iulia deschide uşa şi o vede obosită.)

Iulia: Ce e Flavia? Ce-ai păţit? *(Iese pe uşă şi se apropie de ea.)* Te pomeneşti că prinţul meu era de fapt vreun obsedat şi te-o fi fugărit prin parc nesimţitul... Doamne cum îi mai aleg şi eu!... Aşa e dacă te grăbeşti!... Nu ştii pe cine bagi în casă... Să sun la poliţie? Unde e nesimţitul?

Flavia (obosită): Iulia, stai liniştită că nu e ceea ce pare...

Iulia: Ba cum nu! Văd că eşti obosită: sigur te-a alergat prin parc... Am ştiut că e un nesimţit de cum mi-a refuzat cafeaua şi nu a stat nici măcar un pic de vorbă cu mine... *(Imitând:)*... Cică se grăbeşte... Se grăbea auzi!... *(Iritată:)* Se grăbea să te fugărească pe tine prin parc!... Nesimţit ordinar!

Flavia: Dar Iulia…

Iulia (imitând): Cică venise pentru carte… Poftim: ia cartea şi du-te învârtindu-te!… *(Vorbind normal:)* Sper că nu te-a lovit… Eşti ok?… Să sun la poliţie?

Flavia: Nu!… Nu Iulia… Am alergat din alt motiv, nu m-a alergat el… Adică din cauza lui am alergat, dar…

Iulia: Nesimţitul!!… Ce om!… Nu ştii pe cine bagi în casă… Eu sun la poliţie!… Ce număr au ăştia?

Flavia: Stai fată! Nu suna nicăieri!… Nu mi-a făcut nimica omul. E foarte drăguţ. Am alergat că mă grăbeam să te văd… Îţi povestesc tot… *(Intră în casă.)*

Iulia (închizând uşa): Da? Nu e obsedat?

Flavia: Nu!

Iulia: Şi nici violator?

Flavia: Nici!

Iulia: Şi nu e nesimţit?

Flavia: Nu, cum să fie?! E foarte simţit:

trăieşte fiecare clipă la maxim şi e foarte delicat, deşi e direct şi spontan… Şi vorbeşte frumos şi se poartă ca un prinţ…

Iulia: Da?! Bine… Credeam că ţi-a făcut ceva…

II. Surpriza

Flavia: Mi-a făcut să ştii…

Iulia: Ce ţi-a făcut?… Ok, ştii ce? Ia-o de la capăt şi povesteşte-mi tot ce ai aflat despre prinţul meu – toate detaliile, tot ce aţi povestit! Bine?… Dar mai întâi spune-mi, ca să nu stau în suspans: el e prinţul meu? El e cel aşteptat să vină? El e alesul meu? Crede el în relaţiile de lungă durată? Crede în iubire, în dragoste? Crede în căsătorie?

Flavia (aprobând cu elan): Crede!

Iulia (bucuroasă): Crede?

Flavia: Sigur crede!… Stai puţin să îmi trag sufletul!…

(Se aşază pe canapea, pune poşeta lângă ea şi apoi respiră încet şi profund. Iulia se aşază şi ea

pe canapea.)

Flavia: Iulia, ascultă-mă pe mine: crede sigur!… Ba mai mult de atât: se însoară!… Cam în douăzeci de minute…

Iulia (surprinsă): Cum? Prinţul meu se însoară? Eşti nebună? Cu cine?

Flavia: Cu mine!

Iulia (şi mai surprinsă): Cu cine?!

Flavia: Cu mine… cu tine… cu oricine… Prinţul tău e incredibil! Se mişcă aşa de repede de nici nu apuci să procesezi bine ceea ce face. E mai rapid decât clipa. Dar nici eu nu m-am lăsat la el…

Iulia (uşor supărată): Ce-ai făcut fată?… Am ştiut eu că nu trebuia să vă las împreună!…

Flavia: Păi fii atentă dragă Iulia – nici nu am ieşit bine de la tine şi m-a vrăjit în aşa hal că până să mă prind despre ce e vorba deja m-a sărutat prima dată…

Iulia (surprinsă): Poftim?!

Flavia: Şi apoi încă odată!

Iulia (şi mai surprinsă): De două ori?!

(Mânioasă:) Nemernicul!! Ştiam eu că e fustangiu! ... Îi dau eu cu cartea aia în cap până îi ies fustele pe ochi!... Lasă numai să pun eu mâna pe el!...

(Supărată:) Iar tu, cum ai putut să te laşi sărutată de el? Tu: cea mai bună prietenă a mea... cu prinţul meu!... *(Bosumflată:)* Cu iubitul meu prinţ...

Flavia: Stai Iulia, că nu e cum crezi... Tipul e magic sau ceva... Mi-a vorbit despre spontaneitate, apoi despre dragoste la prima vedere, despre jocul vieţii, că viaţa trece repede, că trebuie să trăim clipa, că nu trebuie să pierdem niciun moment şi apoi m-a sărutat, cică doar aşa ca să-mi dea un exemplu de comportare spontană...

Iulia (cu ciudă): Frumos exemplu, n-am ce zice...

Flavia: Da... M-a sărutat, de exemplu... Ce să-i fac? M-am gândit şi am zis să-i intru în joc, ca să-l pot trage de limbă cum ne-am înţeles...

Iulia: Aşa, şi?

Flavia: Şi i-am sugerat, tot aşa în joacă, şi mai ales ca să-i testez caracterul, cum ne-am înţeles, că după rapiditatea cu care sărută, te pomeneşti că vom ajunge, fără să ştim cum, să facem dragoste, prin parc sau aiurea…

Iulia (surprinsă): Ce?! Ce i-ai sugerat?!

Flavia: Cum ai auzit… Ca să-l testez: să văd cum e cu iubirea spontană, trăită deplin în clipa prezentă, pe care el o propovăduia prin vorbe…

Iulia: Aşa, şi? *(Mânioasă:)* Te pomeneşti că aţi făcut dragoste în parc!… Nemernicilor!!… *(Supărată:)* Şi când te gândeşti că am avut încredere în tine… Cum ai putut să faci aşa ceva?

Flavia: Stai fată că nu am făcut dragoste, că omul cică are principii şi valori şi cum îţi spuneam, Aurelian, prinţul tău crede în legământul sacru al căsătoriei şi susţine că el nu poate să facă dragoste decât dacă e căsătorit cu prinţesa lui…

Iulia (surprinsă în mod plăcut): Fugi tu de aici, aşa e de principial prinţul meu?

Flavia: Dacă îţi spun!… Oricum eu nu l-am crezut. Cine ar crede o asemenea gogoaşă?

Iulia: Eu aş crede! auzi la scumpul de el ce tandru şi gingaş este, cât iubeşte el căsătoria, e exact cum îmi trebuie mie… Şi tu ce-ai zis atunci?

Flavia: Păi nu ştiu cum să-ţi spun că aici s-au încurcat lucrurile rău de tot… Adică ce m-am gândit eu?… Că omul merge la cacealma şi ca să-l testez, cum ne-a fost înţelegerea, când am ajuns pe lângă primărie zic: „Uite: suntem amândoi aici… Hai chiar acum, exact acum, să ne căsătorim!”

Iulia (se ridică nervoasă de pe canapea): Eşti nebună! L-ai cerut în căsătorie?! Ştiam eu că nu eşti normală la cap! Şi ăla, mai nebun ca tine, o fi acceptat!

Flavia: Păi da! Că el crede că viaţa e un joc şi trebuie trăită la maxim, şi că trebuie să profite de orice oportunitate, şi că trebuie să trăim clipa, şi că iubirea e un foc care arde cu putere…

Iulia (supărată): Vai de mine!… M-ai

nenorocit!... *Flavia (ridicându-se de pe canapea):* Stai Iulia că nu e cum crezi!

Iulia (mânioasă): Dar cum e? Te pomeneşti că aţi intrat în primărie şi v-aţi căsătorit, tot aşa în joacă şi să testaţi clipa!... Sunteţi nebuni amândoi! ... *(Mirată:)* Aşa ceva nici n-am mai auzit – să vă căsătoriţi voi la zece minute după ce v-aţi întâlnit... Complet nebuni!!...

III. Voalul

Flavia: Stai fată nu te grăbi! Că eu de abia atunci am intrat în panică... Că am văzut că nu glumeşte... Şi m-am gândit o fracţiune de secundă cum să-l amân, să nu intrăm în primărie, şi i-am zis că nu am rochie de mireasă... Şi ce nuntă e aia fără rochie de mireasă?... Ştii doar că pentru fete e important acest aspect!...

Dar eu am zis doar aşa ca să trag de timp... Şi i-am zis de rochia surorii tale pe care o ţii în dulap... I-am spus că vin să o iau şi apoi în zece minute revin să ne căsătorim...

Iulia (supărată): Ce să faceţi?!... Nesimţită ordinară ce eşti! Ieşi afară din casă!... Sub ochii mei să mă înşeli în halul ăsta... Ce prietenă îmi eşti tu?... *(Îmbufnată:)* Mi-ai furat prinţul...

Flavia: Linişteşte-te Iulia! Că nu mă mărit cu el! Doar nu am înnebunit!... Eu m-am gândit la tine!... M-am gândit că dacă tot îţi place aşa de mult de el... te îmbraci în rochie, îţi pui voalul pe cap... Pe tine te mai cheamă şi Flavia... Primarul vă întreabă... Aurelian nu-mi ştie decât prenumele... Îţi ştie numele?

Iulia: Nu! Nu cred. Mă ştie doar ca Iulia.

Flavia: Păi vezi: Când aude de la primar că te cheamă Iulia Flavia Carta, dacă Aurelian pune întrebări îi spui că te mai cheamă şi Iulia – şi gata... Simplu!... Vă căsătoriţi şi când îţi dă voalul jos, pentru sărutul mirilor, surpriză: tu eşti mireasa lui şi basta. Nu mai are ce face: ori se bucură de tine şi trăiţi fericiţi până la adânci bătrâneţi, ori bagă divorţ... Ai o şansă din două. Ca toată lumea! Eu zic că merită să încerci. Tu ce

zici?

Iulia (se aşază pe canapea): Aoleu, ce-ţi mai fată mintea… Aşa ceva nu pot să cred!

Flavia (se aşază lângă Iulia): Hai Iulia hotărăşte-te repede că astfel de ocazii nu apar în fiecare zi, şi Aurelian, spontan cum e el, nu o să stea după tine prea mult, până te hotărăşti tu ce şi cum… Tu l-ai vrut: acum îl ai servit pe tavă, doar să profiţi de ocazie. Mai simplu de atât nu se poate: te îmbraci în rochia de mireasă, îţi pui voalul şi fugi la măritiş…

Iulia: Da?

Flavia: Da mă Iulia! Profită de ocazie!…

(După un moment de reflecţie Iulia se ridică de pe canapea.)

Iulia: Ştii ce? Ai dreptate!… Doar o viaţă avem… Şi când mai prind eu o astfel de ocazie? Să mă mărit cu prinţul meu la o zi după ce l-am cunoscut şi la o oră după ce i-am împrumutat o carte, şi toate astea fără bătaia de cap pe care o presupune procesul de curtare – fără întâlniri, fără

prăjituri, fără discuţii aiurea... E căsătoria ideală! Aşa facem! Hai repede să mă ajuţi să mă îmbrac că prinţul nu stă după noi!

Flavia: Bună decizie ai luat! (*Flavia îşi ia poşeta, se ridică de pe canapea şi se apropie de Iulia.*) Dar fii atentă că o să vină şi el cu faţa acoperită – că e feminist convins şi vrea să promoveze astfel egalitatea dintre femei şi bărbaţi...

Iulia: Auzi tu ce prinţ modern mi-am ales: feminist convins... Foarte bine! Şi ştie să facă de mâncare, să spele haine, să măture şi toate cele?

Flavia: Nu ştiu că nu l-am probat... Dar sigur ştie! Dacă promovează egalitatea... Şi dacă nu ştie, îl înveţi tu!... Îl ajuţi să treacă de la teorie la practică...

Iulia (plecând spre marginea scenei): Şi zici că mă aşteaptă în faţă la primărie îmbrăcat în costum şi cu faţa acoperită... Tu! Să nu cumva să-l încurc şi să iau pe altul de bărbat! Că poate acolo or mai fi şi alţi miri în aşteptare.

Flavia: Nu ai cum: el e singurul cu faţa acoperită… Şi auzi: vorbeşti puţin sau deloc! Doar dai din cap şi mormăi! Ok? Să nu se prindă că nu sunt eu… Decât la final – după ce vă căsătoriţi…

Iulia: Bine! Am înţeles! Hai repede să mă îmbrac!

(Amândouă ies din scenă prin dreapta).

IV. Păţania

Aurelian (intră grăbit din stânga, trece repede prin uşă şi strigă după prietenul său): Maxim! Maxim!… Unde eşti frate? Hai repede că am intrat într-o mare belea!

Maxim (încălţat cu pantofi de lac, îmbrăcat în pantaloni de costum cu o cămaşă descheiată la gât şi cu părul frumos pieptănat, apare liniştit din dreapta şi îl vede pe Aurelian cu o carte în mână): Ce e frate? Ce-ai păţit?… Te pomeneşti că ai furat o carte din librărie şi te urmăreşte poliţia acum?

Aurelian: Nu, nu e asta… Dă-o încolo de carte *(o aruncă pe canapea)* că din cauza ei am ajuns în

mare încurcătură... Hai salut! *(Dă mâna cu Maxim.)*

Maxim: Ce încurcătură? Ai fost să împrumuţi cartea de la bibliotecă şi s-a îndrăgostit bibliotecara de tine?

Aurelian: Cam aşa ceva!

(Aurelian trage un scaun de lângă masă şi se aşază pe el.

Maxim se aşază şi el la masă în faţa lui Aurelian.)

Maxim: Mă nu ţi-am spus eu că bibliotecarele sunt foarte sensibile la vrăjeală? Să le iei mai uşor? Să dureze agăţatul cam o săptămână-două, cam cât e termenul de împrumut la o carte, că aşa sunt obişnuite ele, să aibă răbdare şi să nu se grăbească până li se întoarce investiţia sentimentală...

Aurelian: Stai mă, că nu e vorba de o bibliotecară pe bune, ci de o colegă de la care am împrumutat o carte...

Maxim: Aha... ai aplicat tehnica cu

împrumutul de cărţi... Şi a mers?

Aurelian: A mers... Atâta doar că eu chiar am nevoie de afurisita asta de carte pentru un curs iar cea cu care m-am încurcat rău de tot nu e colega cu împrumutul ci una din prietenele ei...

Maxim: Fugi mă de aici: devii tot mai bun: două dintr-o lovitură! Se vede că ai învăţat de la un maestru *(arată spre el).*

Aurelian: Auzi, mai bine ascultă ce am păţit că e grabă mare: nu prea avem timp de poveşti...

Maxim: Vai de mine dar care e graba? Te însori sau ce?

Aurelian: Da, nu ştiu, poate... Nu! Nu mă însor!... Da tu de unde ştii?!

Maxim: Păi nu ştiu: am zis în băşcălie! Chiar te însori? *(Râzând:)* Atunci e groasă problema!... Ce-ai făcut omule? Ai lăsat-o însărcinată şi acum te obligă rudele ei să o iei de nevastă, sau ce? Şi de unde atâta grabă, că din câte ştiu eu copilul nu vine pe lume decât la câteva luni de la fapta ta de vitejie!

Aurelian: Stai frate că nu e chiar aşa grav, dar de urgent e foarte urgent şi Maxim, doar tu poţi să mă scoţi din încurcătura în care am intrat…

Maxim: Dar ce e omule? Hai zi odată!

Aurelian: Hai că-ţi zic! Fii atent: ies mai înainte de la curs şi mă duc, cum ţi-am spus, la o colegă, aici în apropiere, să împrumut o carte de la ea… Şi când colo ce să vezi? La ea în casă îmi face cunoştinţă cu o fată frumoasă foc – şi ageră şi deşteaptă şi drăguţă şi dotată cu tot ce-i trebuie… O prinţesă ce mai… O cheamă Flavia.

Maxim: Aşa, şi?

Aurelian: Şi intru eu în vorbă cu ea şi ea cu mine, că se vedea că îi plac, şi eu îi bag vrăjelile clasice: cu inima care cântă plină de iubire, cu viaţa e un joc şi trebuie trăită la maxim, cu jocul de-a prinţul şi prinţesa care se îndrăgostesc de la prima vedere şi cu prinţul care caută sărutul fermecat…

Maxim: Aşa. Strategia clasică. Şi?

Aurelian: Şi vine colega cu cartea, o iau şi dau să plec, bucuros că am avut ocazie de exersare, dar grăbit că trebuia să vin pe la tine să mergem la o bere…

Maxim: Exact! Şi?

Aurelian: Şi ispititoarea aceasta de Flavia strigă după mine că are şi ea treabă prin centru şi să mergem amândoi…

Maxim: Ei na!… Te pomeneşti că ai dat peste o expertă şi ţi-a aplicat strategia cu drumul comun… Sau chiar i-ai căzut cu tronc şi nu s-a mai putut dezlipi de tine…

Mă omule! Ţi-am spus să foloseşti cu grijă textele mele de agăţat că chiar funcţionează…

Aurelian: Exact… Mi-ai spus… Şi ai dreptate: funcţionează… Uite: de exemplu, după ce am plecat cu Flavia spre centru, pe stradă, i-am mai servit câteva texte clasice – cel cu îndemnul de a ne bucura de viaţă cât timp suntem tineri şi de a profita de toate ocaziile norocoase care ni se ivesc în cale; cel cu manifestarea amoroasă spontană,

directă, sinceră, clară, fără ezitare spre trăirea intensă, înflăcărată, instinctivă, pasională a fiecărei clipe de iubire; cel cu invocarea înţelegerii reciproce prin cuvinte şi dincolo de ele pentru obţinerea unei îmbrăţişări şi apoi cel cu sărutul dat, ca exemplu concret, pentru exemplificarea aplicaţiilor practice ale teoriei trăirii spontane în fluxul timpului prezent – text adus ca justificare pentru sărutul furat cu dibăcie în timpul îmbrăţişării…

Maxim: Excelent! Ai procedat ca la carte! Felicitări!

Aurelian: Mulţumesc!… Şi astfel în nici zece minute ne sărutam pe stradă de mama focului şi fata asta focoasă, spontană, drăguţă, nemaipomenită mă întreabă… Auzi ce-i trece prin cap!

Maxim: Ce? Te pomeneşti că te-a invitat să faci dragoste cu ea?

Aurelian: Da mă! De unde ştii?

Maxim: Păi nu ştiu. Am zis şi eu aşa, în

băşcălie! *(Râzând:)* A dracului cum dă norocul peste unii… Vezi, exact cum ţi-am spus: tehnică ireproşabilă, execuţie ca la carte, rezultate garantate…

Aurelian: Exact! Dar eu atunci am intrat puţin în panică…

Maxim: Normal! Nu o poţi duce în camera de cămin, că or fi colegii pe acolo şi vrei să o aduci la mine acasă… Foarte bine, economiseşti banii de hotel… Hai mă, stai liniştit că vă las! Ce nu fac eu pentru dragoste! De ce nu mi-ai zis de la început? Eu mă duc la o bere cu gaşca şi vii şi tu mai târziu după ce termini dragostea cu Flavia asta a ta…

Aurelian: Da mă, dar eu nu sunt un gigolo detaşat, aşa ca tine – nu vreau să mint fetele, şi nu vreau să le induc, prea tare, în eroare – eu doar mă jucam cu fata şi ea a luat-o în serios. Mă înţelegi?

Maxim: Păi vezi! De ce te joci cu dragostea? Ţi-am mai spus să o tratezi cu respect. Ca pe o curvă de mare clasă ce este! Nu te juca cu focul

dragostei decât dacă eşti pompier de femei de meserie, aşa ca mine…

Aurelian: Bine! Fie cum zici! Dar fii atent: când mi-a zis de făcut dragoste, am intrat puţin în panică – mă gândeam că am dat peste vreo nimfomană de s-a dat la mine după doar zece minute de când ne-am cunoscut… Şi ca să văd dacă chiar e nimfomană sau doar a crezut în poveştile mele cu spontaneitatea şi cu jocul, am zis să ridic miza şi atunci i-am spus că eu nu fac dragoste decât cu femeile cu care mă căsătoresc…

Maxim (râzând): Du-te mă de aici! De unde ai mai scos-o şi pe asta? Şi ea te-a crezut?

Aurelian: Bă Maximus, ştii ce? Mă las de meserie! Fetele astea sunt mai deştepte decât credem noi… Ştii ce mi-a zis?

Maxim: Ce ţi-a zis? Te-a cerut în căsătorie? Nu?

Aurelian: Exact! Dar tu de unde ştii?

Maxim: Păi nu ştiu! ziceam şi eu aşa, în băşcălie! *(Râzând:)* Mă tu ai inventat povestea

asta pe drum încoace şi acum râzi de mine, nu?

Aurelian: Nu mă! Chiar s-a întâmplat: eram în faţa primăriei şi după ce i-am zis că eu nu fac dragoste decât cu femei căsătorite ea m-a cerut spontan în căsătorie, justificându-şi cererea prin aceea că odată căsătoriţi o să-mi pot respecta principiul de interacţiune sexuală strict matrimonială pe care l-am invocat şi o să pot face dragoste cu ea având conştiinţa împăcată…

Eu însă am crezut că joacă la cacealma şi atunci am ridicat miza şi i-am zis că sunt de acord. Şi am invitat-o să intrăm în primărie chiar în momentul acela şi să ne căsătorim…

Maxim: Bravo mă! Felicitări!… Te-ai căsătorit şi acum nu ai unde să faci cheful de nuntă şi nici unde să petreci noaptea nunţii că la cămin nu merge… Auzi, da ea unde stă? E din oraş? Ce studiază? Cu ce se ocupă?

Aurelian: Nu ştiu bre! Habar n-am! Ţi-am spus doar că am vorbit cu ea doar vreo douăzeci de minute, şi doar teorii fundamentale despre arta

iubirii şi a trăirii spontane a vieţii, fără detalii personale, nici despre mine, nici despre ea: ştiu doar că o cheamă Flavia, că e frumoasă, că e deşteaptă şi că îl are pe vino-încoace…

Maxim: Lasă că e bine şi aşa: ce trebuie să ştii mai mult ca să te însori? Încă odată felicitări! … Ştii ce? Chemăm gaşca la mine, cumpărăm câteva lăzi de bere şi ceva pizza şi facem cheful de nuntă chiar aici. Şi vă las să staţi şi peste noapte să vă bucuraţi de noaptea nunţii, dar după aceea sunteţi pe cont propriu, bine?

Aurelian: Stai încet Maximus, că nu ne-am căsătorit! Ce crezi că sunt nebun să îmi las libertatea tocmai acum în floarea tinereţii? Lasă că este vreme până la pensie!…

Alta e problema: teoretic trebuie să ne reîntâlnim la primărie în zece minute şi să ne căsătorim. Că aşa ne-am înţeles…

Când ne-am pus de acord să ne căsătorim am vrut să intrăm imediat în primărie… Eu eram însă în panică maximă şi nu-mi venea nicio idee de

eschivă. Noroc cu Flavia! Îţi spun, e deşteaptă foc! A zis că ar trebui totuşi ca ea să se îmbrace cu o rochie de mireasă şi eu cu un costum. Şi-a adus aminte că prietena ei are o astfel de rochie, şi încă una care are un voal clasic în dotare, şi a zis că se duce să o împrumute de la ea. Şi atunci i-am zis şi eu că vin la tine după un costum…

Maxim: De ce nu zici aşa, omule? Te uiţi în dulap şi îţi alegi unul, cred că avem cam aceeaşi mărime. Ţi-l împrumut cu plăcere!

Aurelian: Maxim, de ce nu vrei să înţelegi că nu vreau să mă însor? Că sunt prea tânăr şi ţin la libertatea mea…

Vai de tinereţile mele! Ce mă fac? Că m-a prins fata asta la înghesuială. Mi-a dat şah-mat! Ce o să zică prietenii mei de mine când o să audă că am fugit din faţa altarului, cum ar veni, şi că am lăsat frumuseţe de fată să mă aştepte degeaba în faţă la primărie îmbrăcată în rochie de mireasă? …

Şi ce o să zică Flavia? Cum mai dau ochii cu

ea? O să creadă că sunt total neserios. Şi se alege praful de toată teoria mea cu spontaneitatea şi cu viaţa trăită ca un joc, în care apropo, între noi rămână vorba, eu chiar cred…

O să râdă toţi de mine că nu am sânge în vene – că m-a provocat o gagică frumoasă, deşteaptă, sexoasă să mă însor cu ea pe loc şi eu în loc să profit, am dat bir cu fugiţii…

Maxim, trebuie să faci ceva să mă scoţi din încurcătură! Doar tu mă mai poţi salva!

V. Alegerea

Maxim (ridicându-se de pe scaun şi făcând câţiva paşi prin cameră): Aşa deci… Te-a pus gagica cu botul pe labe. Te-a întors cum a vrut ea şi te-a dus de nas până la primărie. Mai avea un pic şi te punea de semnai actul de căsătorie…

Se pare că mai ai multe de învăţat de la unul ca mine, om cu experienţă, trecut deja prin patru divorţuri şi tot atâtea căsătorii şi amante de nu le mai ţin socoteala…

Dar apropo de faza cu principiul de interacţiune sexuală strict matrimonială transformat spontan în argument pentru căsătorie… Poate ţi-am mai povestit că la puţin timp după ce am întâlnit-o pe cea de-a treia nevastă ea mi-a băgat textul tău – anume că ea e de modă veche şi că nu face dragoste decât cu bărbaţi însuraţi…

Adică, cum ar veni, doar dacă se căsătoreşte cu amorezul vizat!… Şi cum eu nu eram pe atunci însurat am cerut-o imediat în căsătorie – şi nu jucam la cacealma!… Ne-am căsătorit după vreo două săptămâni, am rezolvat-o de complexe vreo câteva luni, după care am divorţat…

Dar nu am fost nici pe departe aşa de rapid ca tipa ta! Ce am reuşit eu de abia după vreo lună de muncă de convingere, ei i-au luat, văd, doar douăzeci de minute. Probabil că e vreo zeiţă în ale vrăjelii. Trebuie neapărat să-mi faci cunoştinţă cu ea că am avea ce să ne povestim!

Aurelian (ridicându-se de pe scaun): Păi vezi!

De aceea am venit la tine – că ştiam că eşti om cu experienţă în ale mariajului... Şi ştiu şi cum să rezolvăm problema. Doar că trebuie să mă ajuţi şi tu un pic, înţelegi?...

Maxim: Te ajut mă, cum să nu te ajut, dar cum?

Aurelian: Ştii cum? Fii atent: în timp ce veneam încoace mă gândeam că obiectiv vorbind tu ai de făcut o alegere foarte simplă.

Maxim: Da? Ce alegere?

Aurelian: Maximus... urmează să te întreb ceva ca de la bărbat la bărbat şi tu trebuie să-mi răspunzi direct şi fără ocolişuri.

Maxim (aşezându-se pe fotoliu): Sigur! Te ascult! Zi!

Aurelian: Ok! Ia spune-mi tu mie: dacă unui bărbat adevărat, aşa cum eşti tu, i se dă de ales între o bere şi o femeie, ce o să aleagă?

Maxim: Berea bineînţeles! Dar de ce întrebi?

Aurelian: Hai Maximus nu glumi! Eu te întreb pe bune!

Maxim: Păi ştii răspunsul, nu? De fapt te bazezi pe el…

Aurelian: Mă bazez, să ştii… Eşti ultima mea speranţă! Şi e în joc onoarea mea de bărbat. Nu mă pot lăsa învins de o femeie la propriul meu joc – chiar aşa dulce precum Flavia…

E o chestie de principii aici! E războiul sexelor şi bărbaţii trebuie să învingă! E în joc onoarea noastră milenară! Aşa că trebuie neapărat să mă ajuţi! Îmi eşti coleg de arme, ce mai…

Şi în plus – tu ai o misiune foarte uşoară – practic nu trebuie să faci mai nimic…

Maxim (zâmbind): Ce trebuie să fac? Să mă însor cu ea?

Aurelian: Exact! *(Se aşază pe canapea.)* Dar de unde ai ştiut?!

Maxim (vesel): Nu am ştiut! Am zis şi eu aşa, în băşcălie! Mă Aurelian, de unde ai tu atâta umor? Cum îţi vin ţie ideile astea năstruşnice?… De fapt cred că ştiu: te-ai gândit probabil că mie,

ca bărbat cu experienţă în ale căsătoriei şi în ale luptelor duse pe frontul conjugal, nu o să-mi fie foarte greu să mă mai căsătoresc încă o dată: a cincea oară... Iar tu astfel să scapi cu faţa curată din strânsoarea jocului în care te-a prins fata asta năstruşnică – Flavia-vrabia!

Aurelian (se ridică de pe canapea): Bravo! Mi-ai ghicit gândurile!... Să ştii că îţi rămân dator cu o bere dacă mă scoţi din încurcătura asta!

Maxim (se ridică de pe fotoliu): Ee... Acum mai vii de acasă! *(Cei doi îşi dau mâna să pecetluiască înţelegerea.)* Se pare că îmi faci o ofertă greu de refuzat. Şi fata şi berea! Nu mai trebuie să aleg între ele. De ce nu ai zis aşa de la început? Fata merge foarte bine cu berea şi invers... Combinaţia este de-a dreptul provocatoare...

VI. Eşarfa

Aurelian (strângând mâna lui Maxim cu ambele mâini): Vezi mă: eu îţi fac doar oferte

beton: binele tău înainte de orice... *(Cei doi finalizează strângerea de mână.)* Şi la tine m-am gândit din prima. Mai aveam eu ceva prieteni care se puteau califica, dar tu eşti primul la care m-am gândit. Şi ştii de ce? Pentru că mi-ai povestit tu mai demult, la o beţie, figura cu a treia ta căsătorie şi cum ştiam de ea, şi cum ştiam şi faptul că pentru tine căsătoriile sunt doar nişte formalităţi birocratice uşor de completat (precum actele de pace la sfârşitul unui război) când am auzit de la Flavia că rochia ei are un voal clasic, am răsuflat uşurat: ştiam că încă mai pot să o bat la propriul ei joc, dacă mă ajuţi şi tu un pic...

Maxim: Bun am priceput dar cum? Mă duc la primărie, mă vede şi cu asta basta: pică cununia... Sau te-ai gândit că dacă poartă voalul ăla pe faţă nu vede prin el cu cine se cunună şi când se trezeşte e prea târziu?...

Aurelian: Cam aşa ceva, dar am ceva şi mai bun: i-am băgat Flaviei un text, cum că trebuie să fie egalitate între bărbaţi şi femei şi că prin

urmare dacă ea vine cu faţa acoperită ar trebui să vin şi eu la fel, ca să fim la egalitate… Mă înţelegi? …

Maxim: Fugi bre de aici!… Ce vrei să-mi pun vreo perdea în cap şi să merg aşa la primărie, să râdă şi curcile de mine?

Aurelian: N-ar fi o idee rea! Dar serios vorbind, nu neapărat: poţi să-ţi acoperi faţa cu o eşarfă şi să-ţi pui o pălărie pe cap – precum costumaţia bandiţilor din filmele americane… Îţi mai pui nişte ochelari fumurii la ochi şi la primărie zici că e nuntă tematică, că mai nou aşa e moda – şi problema e rezolvată…

Vorbeşti cât mai puţin cu Flavia şi te-ai însurat cu ea. Doar eşti liber acum!

Şi îţi spun: e o tipă mişto rău de tot. De fapt chiar tu ai zis că vrei să o cunoşti mai îndeaproape, iar mai aproape decât în patul nupţial nu cred că se poate… Hai frate că până la urmă îţi fac un favor. Am cucerit o prinţesă pentru tine şi ţi-o ofer pe tavă. Tu nu trebuie să zici decât

„Da!” şi să te bucuri de ea!...

Când mai prinzi aşa ocazie?... Chiar tu ai zis că uneori trebuie să te oboseşti la cucerit câte o lună – pe când aici e simplu – iei un costum pe tine, o pălărie pe cap şi îţi acoperi chipul cu o eşarfă – mergi la primărie, te căsătoreşti, pe urmă facem cheful de nuntă şi deseară e toată a ta...

Iar dacă nu o să-i placă de tine după ce te vede la faţă... (ceea ce e greu de crezut, pentru că în general fetele sunt atrase de farmecul tău fiinţial, după cum tu însuţi prea bine ştii...).

Maxim: Mulţumesc de aprecieri!

Aurelian: Atunci nu are decât să divorţeze... Eu zic că există o şansă din două să ai o căsătorie reuşită şi de data asta. De altfel acestea sunt şansele de reuşită în general, nu?

Maxim: Nu chiar. În cazul meu, cel puţin până acum, şansele de reuşită s-au dovedit a fi mult mai mici. Dar ştii ce? Ai dreptate: zici că fata e descurcăreaţă, că ştie să profite de clipă, că ştie să se arunce asupra unei oportunităţi când o vede,

că nu ezită, că nu amână, că e spontană şi frumoasă… Aşa e?

Aurelian: Aşa e! O să vezi: e o dulceaţă de fată! Una mai spontană ca ea nu cred că găseşti nicăieri!

Maxim: Bine mă Aurelian, hai atunci să mă însor repede şi pe urmă ne întoarcem aici la o bere să facem cheful de nuntă. Hai că pierdem vremea şi clipa trece pe lângă noi fără să o trăim!

Aurelian: Mulţumesc mult Maximus! Eşti cel mai tare!

Maxim: Bine, bine!… Evident că sunt cel mai tare. De aia mă cheamă Maximus! Dar apropo, nu se prinde fata când aude că mă numesc Maximus?

Aurelian: Nu, că doar te mai cheamă şi Aurelian, ca pe mine, iar numele meu de familie, de Lovius, ea nu mi-l ştie că nu i l-am spus… Fără intenţie. Dar nu s-a ivit ocazia. Şi nu am avut nici timp. Trebuia să bat recordul la ritualul de împerechere necesar înainte de căsătorie. Şi sigur l-am doborât! Douăzeci de minute eu zic că e

foarte greu de atins de oricine. Bineînţeles că m-a ajutat mult şi Flavia: nu făceam nimic fără ea! Parcă ne citeam gândurile reciproc...

VII. Uşoare rezerve

Maxim se aşază pe canapea: Auzi mă Aurelian, eşti sigur că nu ţi s-au aprins călcâiele după fata asta? Că văd că numai de bine o vorbeşti... Şi poate că şi ea e îndrăgostită lulea de tine – şi hop mă bag eu între voi şi vă stric lipeala doar ca să te ajut să-ţi menţii tu nişte orgolii masculine prosteşti.

Trebuie doar să recunoşti că îţi place de ea dar că încă nu eşti pregătit de însurătoare şi vă continuaţi normal iubirea voastră evidentă... *(Aurelian se aşază pe fotoliu.)*

Ce zici? Am dreptate? Ai intrat în panică când ai simţit direct pe pielea ta dragostea la prima vedere dar tu eşti nebun după ea şi poate acum faci o greşeală că mă implici şi pe mine...

Aurelian: Cine ştie? Poate ai dreptate... Fata asta are ceva special îţi spun. Cât am fost cu ea

parcă eram în alt univers, parcă visam, parcă lumea s-a transformat total pentru mine. Crezi că m-am îndrăgostit?

Maxim: Cu siguranţă!

Aurelian (după o clipă de ezitare): Ok. Se prea poate... Dar ea?

Dacă ea e varianta ta feminină şi doar se juca cu mine, ca pisica cu şoarecele? Dacă ea nu e îndrăgostită de mine ci doar îşi exersa talentele de cuceritoare pe mine?

Maxim: Asta nu ştiu!... Dar uite: eu te ajut că îmi eşti prieten bun. Însă hotărârea e a ta. Nu vreau să mă bag nepoftit între voi.

Aurelian: Foarte bine atunci! Facem deocamdată cum am stabilit... Şi dacă ea când te vede ezită şi te lasă acolo în primărie, înseamnă că ţine la mine şi nu eram doar o toană de moment pentru ea. Tu bagi divorţ. Şi eu reintru în schemă. Îi spunem că am vrut să-i facem o farsă şi o îmbunăm. Dacă însă profitând de clipă îţi devine

spontan soţie, uitând de mine, tot aşa spontan precum m-a întâlnit, înseamnă că e mult mai potrivită pentru tine decât pentru mine…

Maxim: Eşti sigur? Că nu vreau să fii rănit în dragoste.

Aurelian: Ciudat! Aşa zicea şi ea imediat ce ne-am întâlnit: că nu vrea să fiu rănit în jocul dragostei. Dar ştii ce: unde e dragoste adevărată jocul e mereu imprevizibil – libertatea lui nu poate fi îngrădită de nicio frontieră, nici măcar de o căsătorie…

(După un moment de tăcere se ridică de pe fotoliu.) Dar hai că prea mult am filosofat şi fata poate ne aşteaptă deja la primărie!

Maxim: Nebunatici mai sunteţi mă voi ăştia mai tineri! *(Maxim se ridică de pe canapea.)* Dar nici eu nu mă las şi trăiesc surprizele clipei alături de voi şi de întreaga viaţă căci jocul e plăcerea supremă şi nu-l pot trăi cu adevărat decât cei care îl iubesc cu toată fiinţa lor…

Hai să mergem! Iubirea trebuie trăită iar fata

nu trebuie făcută să aştepte! Mergi tu înainte că mă îmbrac şi eu rapid şi vin la primărie… Ajung, iau în primire fata îmbrăcată în mireasă, cu voal pe faţă, vorbesc cât mai puţin, intrăm în sala de căsătorii şi…

Ar fi bine să ne anunţăm măcar cu 15 minute înainte… Ia sună la primărie şi fă o programare!

Aurelian: Stai liniştit! În timp ce veneam încoace am sunat şi am vorbit cu primarul. I-am spus că e o urgenţă şi am făcut o programare pe numele tău…

Maxim: Bun! Te-ai gândit la toate!… Atunci la treabă!… Ne vedem după ce semnăm actele. Să fii pe aproape!… În caz de scandal să nu cumva să mă laşi singur că nu ştiu ce-ţi fac!…

Aurelian: Fii fără grijă! Voi fi în umbra voastră, dar în aşa fel încât ea să nu mă vadă…

Maxim: Aşa să faci!

Aurelian: Succes omule cu a cincea căsătorie! Să fie într-un ceas bun!

Maxim: Hai că vedem asta la momentul

adevărului... (*Aurelian iese pe uşă şi apoi iese din scenă prin stânga. Maximus iese din scenă prin dreapta.*)

3. Cununia

I. Rearanjare

Îmbrăcată cu o fustă scurtă şi cu o cămaşă larg descheiată la gât, purtând pantofi cu toc înalt în picioare, Mirela, secretara primarului şi Delia de la registratură (purtând pe ea un sarafan şi o cămaşă albă şi pantofi cu tocuri normale în picioare) intră în scenă (în sala de căsătorii de la primărie) din partea stângă.

Delia: Mirela, nu crezi că ar fi bine să redecorăm puţin sala asta de cununii? Că prea e vraişte pe aici…

Mirela: Păi eu de unde să ştiu? Întreabă-l pe domnul primar că el hotărăşte ce şi cum.

Delia: L-oi întreba şi pe el dar acum te întreb pe tine că tu eşti secretara lui şi am văzut că de obicei ştii ce gândeşte… Nu ştiu cum faci dar eşti la curent cu toate gusturile lui… Cum reuşeşti? îl tragi de limbă sau cum?

Mirela: Nu-ţi spun... Au şi secretarele secretele lor... Dar tu nu ai o idee rea!... *(Arătând spre uşă:)* De exemplu, ce caută dragă uşa asta aici?

Delia: Ştiu şi eu? O fi cumpărat-o domnul primar, pentru casa lui în construcţie şi o păstrează aici până o montează... Că doar cine vine în timpul săptămânii să se cunune? Nimeni!

Mirela: Chiar aşa Delia, spune-mi te rog, că tu lucrezi la registratură, e cineva programat la sfârşitul săptămânii?

Delia: Nu e nimeni Mirela! În ziua de azi nu prea se mai cunună lumea... Stau aşa hăndrălăi, unii cu unele şi uită să se mai cunune. Nu mai au respect pentru instituţia căsătoriei.

Mirela: Aşa e! Oamenii sunt neserioşi în ziua de azi...

Delia: Ia pune tu mâna să scoatem uşa asta pe hol, că nu şade deloc bine aici! Poate cu timpul vor veni totuşi niscaiva doritori să se cunune şi ce or zice când or vedea ditamai uşa în sala de

cununii?... (*Scot uşa afară din scenă prin partea stângă. Delia revine cu o mătură în mână şi începe să măture de zor până ajunge la masa de pe scenă.*)

Delia: Mirela?

Mirela (reintrând în scenă): Da!

Delia (punând mătura de o parte): Ia prinde şi de masa asta să o mutăm mai pe centru... Aşa... Şi acum scaunele... Foarte bine... Nu arată mai bine acum?

Mirela: Arată. Dar fără miri tot o cameră goală rămâne.

Delia: Lasă dragă Mirela nu mai ofta, că vine şi vremea mirilor...

II. La pensie?

(*Îmbrăcat în costum, bine aranjat, primarul intră în scenă din partea dreaptă, ţinând în mâna stângă un registru şi un stilou.*)

Primarul: Văd că redecoraţi pe aici. Foarte bine. Mi-a telefonat unul Aurelian că vrea să se

însoare urgent... Trebuie să ajungă imediat... O fi pierdut vreun pariu sau ceva, că altfel nu înţeleg de unde atâta grabă. Că doar lucrurile acestea nu se fac aşa de pe o clipă pe alta. Că trebuie pregătire şi chibzuială şi reflecţie...

(Primarul pune registrul şi stiloul pe masă apoi se aşază la masă.)

Delia: Cum aşa domnule primar? Chiar acum vine cineva să se cunune? Dar nu e Sâmbătă! Nici Duminică! Şi nici 1 Aprilie!

Primarul (stând la masă): Asta este! Nu comentăm noi. Suntem slujbaşi ai guvernării civile şi ne facem datoria când patria şi cetăţenii ei devotaţi ne-o cer. Vor oamenii acte? Le dăm acte! Doar avem o grămadă de certificate de căsătorie ce aşteaptă să fie completate. Şi un-doi le completăm...

Luăm un stilou *(ia stiloul în mână)* şi le completăm datele... Apoi întrebăm clientul... Şi el zice „Da!” (Niciunul nu a zis până acum „Nu!” – Nu ştiu ce e cu ei...) Şi apoi întrebăm clienta. Şi

ea, să vezi surpriză, o să zică tot „Da!”... Şi cu asta basta. *(Pune stiloul pe masă.)* Îi declar căsătoriţi, bem şampania şi pleacă oamenii fericiţi cu hârtia în buzunar. Nu e asta o muncă frumoasă? Le dai la oameni hârtii şi îi faci fericiţi...

Delia (aşezându-se pe un scaun lângă masă): Ce ţi-e şi cu tineretul din ziua de azi!... Tocmai îi spuneam Mirelei că se cunună aşa, dintr-odată, spontan, pe nepusă masă... Nu mai au răbdare să se cunoască şi ei ca lumea. Prea se grăbesc! Şi prea mulţi se căsătoresc! Şi fac copii! Şi planeta se suprapopulează!... Nu-i aşa Mirela?

Mirela: Poftim?... Parcă ziceai...

Delia: Chiar asta ziceam mai înainte *(îi trage cu ochiul),* nu mai ţii minte?... Aiurită mai eşti...

Mirela (aşezându-se şi ea pe un scaun, lângă Delia): A ba da, aşa e: prea se grăbesc la însurătoare şi se cunună prea des! Să o lase şi tinerii ăştia mai moale cu formalităţile astea birocratice!...

Ce? Nu pot trăi şi ei împreună fără acte vreo

câţiva ani? Aşa, să vadă dacă se potrivesc... Să facă un copil – doi, să iasă la pensie împreună şi de abia după ce au constatat fără putinţă de tăgadă că legătura lor e una trainică, să vină şi ei, acolo, după şaizeci de ani, să-i cununaţi... Nu domnule primar?

Primarul: Să ştii Mirela că nu e o idee rea! Aşa mai stau şi eu relaxat şi nu mai trebuie să completez tot felul de hârţogării din astea numite pompos acte civile... De parcă îs vreun popă sau ceva...

Mirela: Chiar aşa: dacă se duc la popa ce mai vin şi pe aici? Se căsătoresc de două ori sau cum? Eu aşa zic domnule primar: odată şi bine, după ce ies la pensie, nu mai devreme...

III. Aşa e moda...

(Se aud bătăi în uşă.)

Primarul: Ne-au sosit clienţii!... Ei trebuie să fie: preafericitul doritor de însurătoare şi preafericita lui iubită spontană...

Maxim (intrând singur din stânga, îmbrăcat cu un costum elegant, cu pălărie pe cap, cu eşarfă la gură şi cu ochelari fumurii la ochi, zice cu voce puternică): Bună ziua!

Primarul (ridicându-se speriat de pe scaun): Aoleu! Aţi venit să ne jefuiţi?... *(Femeile încremenesc şi ele de spaimă.)* Să ştiţi că nu ţinem bani pe aici! Uite, ridic mâinile sus! Şi voi fetelor! ... *(Stând pe scaune ridică şi ele mâinile sus).*

Maxim: Domnule primar?

Primarul: Da eu sunt! Fac ce vreţi dar v-am spus – nu avem bani – o ducem greu că e criză! Nici salariile nu le putem plăti la timp!... Mergeţi vă rog vizavi că este o bancă. Şi e deschis toată ziua!

Maxim (se apropie de primar): Domnule primar... *(Îşi trage în jos eşarfa de pe faţă şi îşi dă jos ochelarii de la ochi.)* Am vorbit mai înainte la telefon...

Primarul: Poftim? Nu am vorbit cu niciun hoţ la telefon! Nu mă implicaţi în chestia asta!

Fetelor, nu am nicio legătură! Jur!

Maxim: Domnule primar vă rog lăsaţi mâinile jos, sunt eu Aurelian, cel cu mariajul rapid... Am vorbit mai devreme la telefon...

Primarul: A, da? *(Lasă mâinile jos.)* Domnul Aurelian? V-am confundat: am crezut că sunteţi un hoţ... V-am văzut cu masca pe faţă şi de aceea... Fetelor puteţi lăsa şi voi mâinile jos: hoţul nu e hoţ!... *(Fetele lasă mâinile jos.)* E mirele de care vă vorbeam! *(Primarul dă mâna cu Maxim.)* Apropo: ce e cu masca asta pe faţă?

Maxim: Chestii de modă domnule primar: am vrut şi noi o nuntă tematică, ceva mai exotic şi ceva feminist...

Primarul: Aa... S-a schimbat moda!... Am citit prin ziare că feministele promovează egalitatea cu bărbaţii, chiar şi în privinţa voalului de căsătorie – dar sunteţi primul care pune teoria în practică... Bravo! Sunteţi un om îndrăzneţ...

Maxim: Exact asta era ideea: egalitatea sexelor!

Delia: Vai de mine domnule ce ne-aţi speriat!

Mirela: Auzi tu dragă: egalitatea sexelor! Ce o mai fi şi asta?

Delia: Simplu Mirela – e atunci când mirele se îmbracă în rochie de mireasă şi mireasa în costum de mire... Dar îţi dai seama că mai e până atunci...

Mirela: Aha!... Am înţeles...

Primarul: Dar mireasa unde este?

Maxim: Aşteaptă afară să rezolv eu formalităţile birocratice şi vine apoi şi ea să facem ceremonia...

Primarul (aşezându-se la masă:) Foarte bine: buletinele vă rog! *(Maxim îi dă buletinele.)* Aurelian Maximus şi Iulia Flavia Carta... Vă trec datele în registru şi suntem gata să începem... *(Deschide registrul şi începe să completeze datele.)* Aşa deci: Aurelian şi Iulia?

Maxim: Flavia! Toată lumea îi zice Flavia! Şi mie cei mai mulţi îmi zic Maxim dar Flavia îmi zice mai mult Aurelian Deci Aurelian şi Flavia... Aşa e

cel mai bine…

Primarul (completând în continuare în registru): Bine… Atunci Aurelian şi Flavia… *(Când termină de completat datele în registru întreabă:)* Şi naşii unde sunt?

Maxim: Naşii?… Ăă… Nu avem!… Că e o nuntă fulger… Ne-am hotărât în urmă cu o jumătate de oră şi nu am avut timp şi de naşi…

Primarul: Bine… Dar vă trebuie martori…

Maxim: Martori? A, da! Martori… Păi nu avem nici martori…

Primarul: Aşa zice legea: e nevoie de doi martori…

Maxim: Asta e: ne-am grăbit… Şi nu am avut timp nici de martori…

Primarul: Aşa deci: v-aţi grăbit… Dar timp să vă grăbiţi aţi avut?

Maxim: Sigur! Că nu ne-am grăbit chiar aşa tare. A trecut totuşi o jumătate de ceas de când ne-am hotărât să ne căsătorim… Nici nu ştiu dacă am bătut recordul mondial, că totuşi parcă a durat

prea mult, dar până s-a îmbrăcat cu rochia, până am luat şi eu pe mine costumul, până am ajuns la primărie a durat un pic... Că nu puteam să venim chiar în pielea goală şi nici cu hainele de stradă, că dădea prost la poza de nuntă. Înţelegeţi, nu?

Primarul: Bine, bine... Înţeleg! Hai că vă rezolv eu! Delia! Mirela!

Delia: Da domnule primar!

Primarul: Tinerii aceştia se grăbesc să se căsătorească şi au uitat de martori... Vreţi să fiţi voi două martore la cununia lor?

Delia (se ridică în picioare): Ce să facem... Dacă ăsta e serviciul... Unde semnăm?

Primarul: Încă nu... Mai încolo... Staţi numai aici şi luaţi aminte la ce se întâmplă!...

Mirela: Bine domnule primar... Cum să nu ajutăm noi tineretul...

Primarul (ridicându-se de pe scaun): Păi atunci cheamă mireasa să începem...

Maxim: Începem?

Primarul: Da!

Maxim: Numai puţin să-mi pun costumaţia!... *(Îşi ridică eşarfa pe faţă, îşi pune ochelarii la ochi şi iese să cheme mireasa înăuntru).*

Delia: Ce ţi-e şi cu tinerii ăştia! Au înnebunit cu toţii. Se însoară în juma de ceas, vin mascaţi, uită de naşi, de martori... S-a întors lumea cu fundul în sus domnule primar...

Primarul: Lasă Delia, ce treabă ai tu? Noi suntem la servici, ofiţeri ai statului, şi nu ne interesează ce şi cum, doar să intre, să zică „Da!”, „Da!”, să semneze şi să plece în treaba lor şi noi în a noastră...

Mirela (se ridică de pe scaun): Da chiar aşa tu Delia, ce îţi baţi capul? Fiecare cu păsărica lui...

IV. Oameni hotărâţi...

(Mirii intră în scenă.)

Delia: Bravo! *(Bate din palme.)* Ce rochie frumoasă şi ce voal!... Bravo! Aşa arată o mireasă! ...

Iulia: Mulţumesc!

Primarul: Atenţie să nu vă împiedicaţi! Vedeţi ceva prin voalul acela?... Aveţi grijă să nu vă accidentaţi! Amândoi, da?

Maxim: Da! Suntem atenţi!

Primarul: Deci... Iulia... *Iulia (uşor speriată):* Da?!

Primarul: Ăă... scuze: Flavia!... *Iulia (revenindu-şi din emoţie):* Da!

Primarul: Aşa! Şi Maximus...

Maxim (dregându-şi glasul): Hm... Hm... Aurelian... Maximus...

Iulia: Maximus?

Maxim: Da, numele de familie...

Iulia: Ce frumos...

Primarul: Deci Aurelian şi Flavia... Începem da?

Iulia: Da!

Maxim: Da!

Primarul: Acum, da?

Iulia: Da!

Maxim: Da!

Primarul: Foarte bine! Fiţi atenţi la mine că începem cu poezia – da?

Iulia: Da!

Maxim: Da!

Primarul: Bine! Dar sunteţi siguri, nu? Nu vă mai răzgândiţi?

Iulia: Da!

Maxim: Nu!… A da, nu ne răzgândim!

Iulia: Nu, nu! Nu ne răzgândim!

Primarul: Că nu vreau să completez actele degeaba şi mâine să mergeţi la divorţ… Mai ales că am înţeles că vă căsătoriţi cam în grabă… Trebuie să fiţi hotărâţi… Foarte hotărâţi! Da?

Iulia: Da!

Maxim: Da! Suntem hotărâţi!… Flavia?… Eşti hotărâtă, nu?

Iulia: Da Aurelian! Foarte hotărâtă!… Nicio problemă!…

V. Muncă de birou

Primarul: Aşa… Martorele… Delia?

Delia: Da domnule primar?… Pot să înceapă! … Sunt doar un pic obosită că am mutat pe aici mobila, aţi văzut doar, şi am tot măturat: dă-i cu mătura în sus, dă-i cu mătura în jos, dă-i cu mătura la stânga, dă-i cu mătura la dreapta, dă-i cu mătura încoace, dă-i cu mătura încolo…

Primarul: Şi ai ameţit te pomeneşti?

Delia: Doar un pic domnule primar… Dar sunt perfect conştientă… Îi văd şi pe mascaţi şi tot… Văd tot!… Înregistrez tot!… E totul ok!…

Primarul: Bun… Mirela?

Mirela: Şi eu domnule primar, tot aşa, un pic obosită… Că ştiţi că v-am ajutat mai înainte să faceţi curat în biroul dumneavoastră…

Primarul: Da!… Cum să nu ştiu?… Ai un bonus Mirela!… Un mare bonus!…

Mirela: Mulţumesc domnule primar! E bine să ştii că îţi este apreciată munca…

Primarul: Foarte apreciată dragă Mirela. Mă ajuţi şi mâine, nu? Că mai avem ceva treabă prin

birou…

Mirela: Sigur!… Cu mare plăcere domnule primar!… Asta îmi este meseria: doar sunt secretara dumneavoastră… Îmi place foarte mult să lucrez cu tine… ăăă… cu dumneavoastră…

Primarul: Excelent!… Aşa. Unde eram?…

Delia: La curăţatul biroului domnule primar…

Primarul: Ehei!… Şi ce l-am mai curăţat!… Şi încoace şi încolo, de se cutremura tot… Şi l-am lustruit… şi încoace şi încolo, din toate poziţiile!… Nu-i aşa Mirela?

Mirela: Sunteţi bun domnule primar!… Recunosc… Vă pricepeţi la… La curăţenie, sunteţi maestru ce mai… Maestru în arta dormitorului… Ăă, pardon: biroului… biroului… da, biroului! Să nu se înţeleagă greşit!…

Delia: Aşa deci! Aţi făcut curat în birou… Foarte bine! Şi eu am măturat de zor pe la mine pe la registratură. Ce-i drept, m-a ajutat şi domnul viceprimar: şi măturam amândoi!… Ba în jos, ba în sus, ba din stânga, ba din dreapta, ba înainte, ba

înapoi...

Am făcut o curăţenie la registratură, clasa întâi!... Mi-e frică numai să nu fi făcut domnul vice vreo întindere la muşchii spatelui de la cât s-a aplecat acolo cu mine.

Primarul: Nu! Stai liniştită! Nu avea nimic! Şi i-a făcut plăcere să te ajute! Mi-a spus că te-a ajutat... I-a făcut mare plăcere să ştii!...

Delia: Păi cred şi eu: când pui suflet se vede: şi eu pun suflet în arta măturatului domnule primar!...

VI. În pas cu moda

Maxim (dregându-şi glasul): Hm... Hm... Domnule primar putem reveni la noi?...

Primarul: A, da... Stai Delia că povestim mai târziu. Oamenii aceştia vor să se căsătorească şi se grăbesc...

Aşa deci: suntem la o nuntă cu tematică mascată... Păi dacă e tematică e tematică nu ai ce face... Stai că aveam şi ceva basmale pe aici!...

(Caută în sertarul de la masă şi le găseşte.)

A, da, uite aici!... Le-am primit mai demult cadou de la o biserică de pocăiţi... Fetelor luaţi şi voi câte o basma din asta şi acoperiţi-vă faţa cu ea!... Şi îmi leg şi eu una la gură... Să fim cu toţii mascaţi...

Asta este: dacă aşa e moda! Nu trebuie să rămânem în urmă... Trebuie să ne adaptăm cât mai repede!... Şi iată că ne adaptăm!... Că nu e mare lucru... Important este ca oamenii să se căsătorească în continuare, să vină salariul şi să avem biroul curat şi lustruit!...

Delia (după ce-şi acoperă faţa cu năframa dată de primar): E bine aşa domnule primar?

Primarul: Foarte bine Delia!... Bun... Ce mai lipseşte? Mirela tu eşti secretara mea... Ce mai lipseşte? A, da: nişte flori... Să-i dăm miresei la sfârşit... Te duci tu Mirela să cauţi nişte flori? Sunt şi la mine în birou câteva... Du-te şi adu-le, te rog!

Mirela: Imediat domnule primar...

(Mirela pleacă după flori şi iese din scenă prin partea dreaptă.)

<u>VII. În pas cu timpul</u>

Delia (după un moment de tăcere): Domnule primar, dacă tot sunt martoră la această căsătorie, vreau să le zic şi eu ceva la tinerii miri aici de faţă până revine Mirela…

Primarul: Zi-le Delia că nu se supără – doar le eşti naşă cum ar veni!

Delia: Dragi miri! *(Ridică mătură ei de pe jos şi le-o arată:)* Mătura… e simbolul casei curate, al hărniciei, al prosperităţii, al ordinii… Să o folosiţi mereu cum se cuvine şi întotdeauna veţi avea casa curată şi frumoasă şi plăcută la vedere!…

Apoi, ştiţi că se zice „Casă de piatră!” – dar nu ar mai trebui, deoarece în ziua de azi casele nu se mai fac din piatră ci din cărămidă, din BCA, din beton, din lemn şi din alte materiale…

Prin urmare, urarea ar trebui să fie mai degrabă, către mire, că el e constructor prin firea

lui: „Casă de cărămidă!”… Sau: „Casă de BCA!”… Sau: „Casă de plăci de beton cucurigu la bloc!”… Şi către mireasă: „Casă curată!”, „Gătire plăcută!”, „Să mături îndemânatic!”, „Să ştergi geamurile cu talent! Şi praful cu maxim entuziasm!”… Şi aşa mai departe…

De acea eu acum vă urez din toată inima: casă curată şi să trăiţi fericiţi până la adânci bătrâneţi!…

Iulia: Mulţumim Delia! Eşti tare drăguţă!

VIII. Momentul adevărului

(Mirela se întoarce cu un buchet de flori şi îl pune pe masa primarului.)

Primarul: Bun! S-a întors şi Mirela cu florile… Cred că putem începe… Deci!… Aurelian, o iei în căsătorie pe Flavia?

Maxim: Da!

Primarul: Flavia, cu voie bună şi fără a fi de nimeni obligată, îl iei în căsătorie pe Aurelian?

Iulia: Da!

Primarul: Foarte bine! Atunci vă declar căsătoriţi! Să cadă măştile şi să vină săruturile!

(*Primarul îşi dă eşarfa jos de pe faţă. Delia şi Mirela fac acelaşi lucru. Cei doi miri însă ezită să-şi scoată acoperămintele de pe faţă.*)

Primarul: Am terminat!... Sunteţi căsătoriţi acum!... Puteţi să vă daţi jos voalurile şi să vă revedeţi la faţă spre întâlnire senzuală în primul vostru sărut matrimonial!...

Iulia: Aurelian!

Maxim: Da!

Iulia: Acum că suntem căsătoriţi trebuie să mă iubeşti aşa cum sunt, la bine şi la rău!... Nu crezi?

Maxim: Sigur Flavia! Şi tu trebuie să-mi fii alături în toate momentele grele şi în toate momentele fericite!... Nu?

Iulia: Desigur, prinţul meu!

Maxim: Aşa! Prinţ!... Şi tu prinţesa mea, bineînţeles!

Primarul: Hai oameni buni că nu avem toată

ziua la dispoziţie! Măştile jos!… Că nici nu vă vedeţi bine prin ele!…

Maxim: Numai puţin domnule primar că trebuie să mai pregătim un pic atmosfera necesară pentru sărut, ca să fie cât mai romantic… Iulia, dă-mi voie să te sărut!

Iulia: Vino prinţul meu!

(Maxim se apropie, îşi ridică eşarfa doar cât să i se vadă gura, ridică şi voalul miresei doar cât să-i vadă buzele şi apoi o sărută cu patimă un timp destul de îndelungat…)

Delia: Bravo!… *(Aplaudă).* Felicitări!…

(Primarul şi Mirela aplaudă şi ei.)

Delia (către Mirela): Zici că acum se sărută pentru prima oară…

Mirela: Mai ştii?

Delia (după ce aplaudă din nou): Ce frumos! … *După câteva secunde Maxim se opreşte şi întreabă (tot cu faţa acoperită):* Cum e? Dulce nu?

Iulia: Foarte dulce!

*(O mai sărută o dată şi încă o dată şi iar o

sărută – tot aşa cu voalurile doar pe jumătate ridicate):

Iulia (uşor ameţită): Aurelian!… Ce sărut pătrunzător ai!…

Maxim: Iulia Flavia dă-mi voie acum să-ţi dezvălui faţa! *(Se apropie şi îi dă voalul pe spate:)* Eşti frumoasă ca o zână!… Vei fi mereu peste dragostea mea stăpână, zi de zi şi lună de lună!… Iubirea mea-i deplină pentru a ta făptură!…

Iulia: Chiar! E ok! Sunt ok? Îţi place de mine? Nu te-ai supărat?

Maxim: De ce să mă supăr! Frumuseţea ta e nestemată aprinsă peste al lumii orizont… şi-mi luminează viaţa… de seara până dimineaţa!…

Iulia: Ce drăguţ! Am avut aşa mari emoţii! Bine că nu te-ai supărat! Hai să-ţi dezvălui şi eu chipul tău de prinţ!

(Iulia se apropie şi îi trage eşarfa jos de pe faţă. Maxim îşi dă ochelarii jos de pe ochi şi pălăria din cap şi face cu ea o mare plecăciune în faţa Iuliei.)

Maxim: Mereu la dispoziţia ta scumpa mea soţie!

Iulia (şocată): Vai de mine!... Ţineţi-mă că leşin!...

(Maxim se repede şi o prinde de mijloc...)

Iulia: Vai de mine!... Tu cine eşti?

Maxim: Aurelian!

Iulia: Care Aurelian?

Maxim: Aurelian Maximus!

Iulia (îşi revine): Deci şi tu tot Aurelian? I-am spus Flaviei că poate se va întâmpla vreo confuzie! ... Dar ea nu şi nu: că doar prinţul vine mascat... Dar uite că au mai venit şi alţii!... Dacă acum aşa e moda...

Aurelian dragă... te rog să mă scuzi!... Cred că s-a produs o confuzie... Te-am confundat cu alt Aurelian... Sărmanul meu prinţ, ce o fi cu el? O fi crezut că nu mai vin şi o fi plecat în treaba lui...

Maxim: Aşa deci... O confuzie... I-am spus eu lui Aurelian că tu de fapt îl iubeşti pe el şi că eu doar vă încurc... Dar el o ţinea pe a lui: că tu eşti

spontană şi profiţi de orice oportunitate!… Şi am zis să încerc… De ce nu? Încercarea moarte n-are! …

Ei bine Flavia, mi-a părut bine de cunoştinţă! … Să ştii că în timp ce v-aţi plimbat prin centru l-ai cucerit total pe Aurelian. Aşa viteză de cucerire nu am mai văzut la nimeni. Respectele mele! Şi să ştii că vin de la un maestru în arta cuceririi…

Apropo! Dacă nu îţi iese pasenţa cu el te rog să-mi dai de ştire!… O să vin imediat să te consolez!…

Primarul: Ce faceţi măi oameni buni? Ce-aţi făcut? V-aţi confundat pe scările primăriei sau ce? Am însurat pe cine nu trebuie? Mai vin şi alţii? Ce se întâmplă aici?… Bine măcar că nu aţi semnat încă actele de căsătorie!

Maxim: Scuze domnule primar!… Într-adevăr cred că s-a produs o confuzie… De la moda asta nouă cu măşti şi voaluri: eu am încurcat mireasa şi ea o fi încurcat mirele. Nu-i aşa Flavia?

Iulia: Aşa e… Dar stai puţin! Tu îl cunoşti pe

Aurelian al meu? Ce-aţi făcut? Te pomeneşti că aţi făcut schimb de roluri!...

Maxim: Cam aşa ceva Flavia... A fost ideea lui să ştii... Am vrut să-ţi facem o farsă...

Iulia: Ce farsă?... Ce Flavia? Eu sunt Iulia!

Maxim: Care Iulia?... Adică da! Eşti Iulia Flavia!

Iulia: Păi da! Dar eu nu sunt Flavia, cuceritoarea rapidă, ci sunt prietena ei...

Maxim: Cum? A dracului fată! A făcut şi ea schimb cu tine?

Iulia: Exact!

Maxim: Bravo lor domnule! Se mişcă amândoi mai ceva decât vântul... Le merge mintea brici!... Şi se iubesc nebuneşte – doar că nu sunt pregătiţi de căsătorie...

Iulia: Aşa zici tu? Că Aurelian o iubeşte pe Flavia?...

Maxim: Sigur! Mi-a mărturisit acest lucru, doar că îi era milă de tinereţea lui şi nu voia să se însoare aşa de repede... Plus că nu ştia dacă şi

Flavia îl iubeşte la fel…

Iulia: Cine ştie?… Probabil că da!… Flavia e o romantică, sigur s-a îndrăgostit de el că altfel nu-l cerea în căsătorie…

Maxim: Aşa zic şi eu!…

IX. Acord de voinţă

Iulia: Şi noi ce facem acum? Mai suntem căsătoriţi sau nu?

Maxim: Nu ştiu Iulia… Mie îmi place de tine, chiar foarte mult, şi săruţi precum o prinţesă… Dacă vrei poţi fi prinţesa mea şi eu prinţul tău… Ce zici?

Iulia: Chiar? Îţi place de mine?

Maxim: Eşti iubirea vieţii mele! Te-am îndrăgit de la prima vedere!…

Iulia: Hai mă Aurelian, sau Maxim… Cum ţi se zice de obicei?

Maxim: Maxim.

Iulia: Hai mă Maxim, că doar ai mai văzut şi alte femei până acum… Se vede pe faţa ta că eşti

bărbat cu experienţă… Arăţi mai degrabă a rege nu a prinţ…

Maxim: Ai dreptate: rege nu prinţ!… Prinţul să ştii că de la mine a învăţat cum să atace regatele…

Iulia: Foarte bine!… Şi zici că-ţi place de mine?…

Maxim: Eşti regina visurilor mele! Tu eşti izvor de frumuseţe şi plăcere!…

Iulia: Şi atunci ce facem?

Maxim: Ştii ce Iulia! Hai să te întreb ceva.

Iulia: Te rog!

Maxim: Sper însă să nu ţi se pară prea brutală întrebarea mea!…

Iulia: Ce e Maxim? Hai că după toată încurcătura asta cu măritişul nimic nu mă mai surprinde!…

Maxim: Iulia… Chiar dacă ne cunoaştem doar de cinci minute, având în vedere că frumuseţea ta este răpitoare, că gesturile tale sunt gingaşe ca ale unei regine, că glasul tău este dulce precum

mierea şi că sărutul tău mi-a îmbătat inima de fericire, eu vreau să te întreb acum ceva foarte important...

Iulia: Spune Maxim... Te ascult!

Maxim: Iulia... Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Iulia (surprinsă): Poftim? Mă ceri în căsătorie?

Maxim: Da!

Iulia: Ţine-mă că leşin!

Maxim (prinzând-o în braţe): Sunt alături de tine zi de zi şi noapte de noapte. Tu eşti pofta inimii mele, tu eşti amorul meu devenit din căutare îndelungată împlinire spontană prin patimi dezlegată...

Delia: Măi sărut-o omule odată să o ajuţi să se hotărască. Nu o lăsa să leşine!

Maxim: Bună idee! *(Şi o sărută cu patimă.)*

Iulia (revenindu-şi): Ce dulce eşti tu Maxim! Răspunsul meu este da! Vreau să fii bărbatul meu! ... Am venit să mă mărit? Mă mărit şi gata! În plus

tehnic sunt deja măritată cu tine. Nu?

Maxim: Exact! Vino încoace să te sărut regina mea!... *(O sărută.)*

Iulia: Excelent sărut: ce gust, ce aromă, ce mişcări, ce precizie... Tu eşti regele meu... Şi eu regina ta... Iată: acum soarta mi s-a împlinit şi am ajuns după cum toată lumea vede, la fel ca toate femeile iubite din lume, mireasă: mireasă din întâmplare...

Delia: Bravo! *(Aplaudă.)* Bravo! *(Către Mirela):* Aşa ceva numai în filme vezi!

(Mirela şi primarul aplaudă şi ei.)

Primarul: Vino încoace Mirela să te îmbrăţişez! De astăzi trebuie să ştie toată lumea că tu eşti iubirea vieţii mele!...

Delia: Vai domnule primar, dumneavoastră şi cu Mirela? Şi eu care am crezut că lustruiaţi biroul! Şi că vă place curăţenia... Şi că Mirela vă ajuta să udaţi florile...

Primarul: Ehei!... Şi ce le-am mai udat!... *(Arătând spre Mirela:)* Nu vezi ce frumoasă şi

fericită este această floare? Şi chiar m-a ajutat să ştii! Foarte mult! Ştie nişte tehnici de grădinărit de rămâi mască! Dar acum te rog du-te cu Mirela şi aduceţi o şampanie şi nişte pahare să închinăm cu mirii. Găsiţi la mine în birou tot ce trebuie.

Delia: Felicitări Mirela! *(O îmbrăţişează.)*

Mirela: Mulţumesc!

Delia: Deci ăsta era secretul secretarei?

Mirela: Hai că acum nu mai e secret. Să mergem după şampanie şi să sărbătorim că cine ştie, la cum merg lucrurile, poate că nu mai trebuie să aştept până la pensie!...

(Mirela şi Delia ies din scenă prin partea dreaptă.)

X. Momentul potrivit?

(Din stânga intră în scenă, ţinându-se de mână, Aurelian şi Flavia... Se întâlniseră pe hol, au pândit pe la uşă să vadă ce se întâmplă şi acum erau amândoi bucuroşi de turnura evenimentelor.)

Aurelian: Salut Maxim! Salut Iulia! *(Se*

apropie, îi dă un buchet de flori miresei şi o îmbrăţişează:) Felicitări pentru mariaj!

Iulia: Mulţumesc Aurelian…

Aurelian (către Maxim:) Bravo domnule! *(Dă mâna cu el şi îl îmbrăţişează:)* Te-ai descurcat exemplar!… Casă de piatră!…

Maxim: Aşa să fie!

Flavia: Felicitări Iulia! *(O îmbrăţişează.)* Jur că nu am ştiut că şmecherul acesta va face schimb cu prietenul său… Dar cum îţi spuneam – e mai rapid decât clipa!… Felicitări şi ţie Maxim! *(Îl îmbrăţişează.)*

Aurelian: Ei, lasă că nici tu nu eşti mai prejos! Era cât pe ce să îmi dai şah-mat. De abia am scăpat din încercuirea ta. Strategiile tale de atac fac mai mult decât o armată întreagă de fluturaşi prinţesa mea!

Maxim: Ce faceţi măi îndrăgostiţilor? Provocaţi încurcături?… Oricum mersi! Vă rămân dator! Aşa o regină ca Iulia unde găseam eu fără ajutorul vostru? *(O strânge în braţe pe Iulia.)*

Iulia: Ai dreptate Maxim! Ştrengarii aceştia doi merită şi mulţumirile mele. Iată că din ceaţă şi din fum nu iese întotdeauna ceea ce aştepţi ci cu totul altceva: nu un prinţ, ci un rege. Regele Maximus!

Maxim: Şi regina Iulia! Aşa e! Dar auziţi măi tinerilor: te pomeneşti că vouă vă e frică de căsătorie!

Aurelian: Cui? Mie? Nu!... Doar că toate la timpul lor!

Flavia: Nici mie! Aştept doar momentul potrivit!

Aurelian: Aşa deci încă îl aştepţi?

Flavia: Şi ce? Ai ceva împotrivă?

Primarul: Mă scuzaţi că intervin dar eu sunt aici, mereu la datorie, îmi daţi buletinele şi vă rezolv şi pe voi în cinci minute. Cu măşti sau fără, cum vreţi voi! Deja sunt antrenat...

Aurelian: Nu mulţumim! Încă nu e cazul pentru noi!

Flavia: Aşa deci: dai înapoi! Am ştiut eu că nu

eşti serios. Că doar teoria e de tine. Că nu eşti tu chiar atât de spontan pe cât pretinzi. De aceea te-am cerut în căsătorie… Că ştiam că nu eşti ceea ce pari…

Aurelian: Cine?… Eu? Vai Flavia!… Dar cum poţi spune aşa ceva! Doar am zis „Da!”. Şi nu dau înapoi… Atâta doar că am vrut să-ţi fac o farsă… Aşa: tot spontan… Mi-a venit ideea în timp ce mergeam după costum… Dar văd că tu ai dat înapoi!… Văd că atunci când m-ai cerut în căsătorie ai jucat de fapt la cacealma… Mă gândeam eu că o fată nu poate pricepe aşa bine teoria jocului vieţii, a trăirii spontane, a iubirii fără rezerve…

XI. Locul potrivit?

Iulia: Hai nu mai daţi vina unul pe altul. Adevărul este că aţi dat amândoi înapoi. Dar dacă regretaţi pasul acesta, totul se rezolvă foarte simplu: suntem în locul potrivit. Şi nu trebuie să ziceţi nimic altceva decât „Da!” şi încă un „Da!” şi

gata… Sunteţi şi voi rezolvaţi. Domnul de aici e tare simpatic şi vă rezolvă şi pe voi cât ai zice peşte… Ia să vedem, puteţi zice „Da!”? Aurelian?

Aurelian: Nu!

Iulia: Flavia!

Flavia: Nu!

Maxim: Se ţin tare dragă nevastă. Eu zic că trebuie ajutaţi. Eu îl prind pe Aurelian, tu o prinzi pe Flavia şi îi aducem legaţi aici în faţa primarului că doar ştim că se iubesc nebuneşte…

(Maxim se îndreaptă către Aurelian…)

Aurelian (fugind de Maxim): Maxim! Nu! Nu vreau!

Maxim: Ba da! Hai la însurătoare!

(Iulia începe să alerge după Flavia.)

Flavia (fugind de Iulia): Nu Iulia! Nu mă mărit!

Iulia: Ba da! Chiar acum!

(Aurelian o ia de mână pe Flavia şi aleargă cu ea pe scenă. Maxim şi Iulia aleargă după ei.)

Maxim: Da! Da! La însurătoare cu voi!

Iulia: Da! Da! La însurătoare!

Aurelian: Nu! Nu acum! Fără mariaj!

Flavia: Nu! Nu! Fără mariaj!

(Aurelian şi Flavia sunt înghesuiţi de miri în colţul din stânga, în fundul scenei, şi nu mai au unde să fugă.)

Maxim (apropiindu-se ameninţător de ei, alături de Iulia): Hai tinerilor! La însurătoare cu voi!

Aurelian: Ajutaţi-ne domnule primar! Oamenii aceştia vor să ne căsătorească cu forţa!

Primarul (intervenind cu voce fermă): Stimaţi cetăţeni! Dragi nuntaşi! Calmaţi-vă şi respiraţi uşor iar voi cei neînsuraţi nu mai alergaţi pe aici că alergaţi degeaba... Ia veniţi încoace!

(Se calmează cu toţii şi se apropie de masa primarului.)

Primarul: Aurelian, Flavia...

Voi fugiţi de întâmplare, dar ea vă ajunge oriunde aţi fi!

Alergând prin semne de chemare, după

plăceri şi bucurii, veţi sfârşi şi voi doar spre a fi mire şi mireasă din întâmplare...

Plecând din cer, de la stele, de la lună şi de la soare, iubirea vine mereu prin joc de dragoste înălţătoare...

Şi vă cucereşte pe neaşteptate cu dorul acela nestins de a vă uni al vostru vis cu a voastră jumătate...

Nu mai fugiţi deci de întâmplare:

ea este, în lume, cea mai bună peţitoare!

<u>XII. Urări de bine</u>

(Delia şi Mirela revin pe scenă. Delia are în mâna dreaptă o sticlă de şampanie iar Mirela poartă o tavă plină cu pahare pe care o aduce şi o pune pe masă...)

Primarul: Iată că a sosit şi şampania!... Delia dă-mi-o mie că o deschid eu!... *(Deschide sticla de şampanie...)*

Primarul (în timp ce toarnă în pahare): Haideţi cu toţii să ciocnim un pahar de şampanie

în cinstea mirilor!...

(Fiecare ia câte un pahar în mână. Se fac urări şi se ciocnesc pahare...)

Aurelian: Să trăiţi! Să vă iubiţi! Şi unul prin altul mereu să vă împliniţi!...

Flavia: Jucaţi jocul până la sfârşit! Profitaţi de orice ocazie pentru a iubi şi a vă face iubiţi!...

Delia: Casă curată dragii mei miri! Şi casă solidă! Din cărămidă şi din beton. Din BCA nu vă recomand!...

Mirela: Aşa să fie: casă luminoasă şi casă călduroasă! Şi iubire frumoasă! Dragoste gustoasă! Şi fericire aleasă!...

Iulia: Mulţumim de urări! Să ne fie doar plăcerea invitată la masă şi doar bucuria să ne intre în casă!

Maxim: Şi să fie toate în armonie pe pământ – să avem mereu doar veselie şi încântare în faptă, în vorbă şi în gând!...

Primarul: Maxim, Iulia să aveţi o căsătorie trainică şi plină de surprize plăcute, precum cele

care au dus la întâlnirea voastră! Iar voi Aurelian şi Flavia, poftiţi pe la primărie oricând doriţi, şi mai ales când veţi fi şi voi pregătiţi, să vă lăsaţi conduşi până la capăt de către întâmplare spre dragostea voastră cea mai mare!…

XIII. Oricând!

Aurelian (după ce bea toată şampania din pahar): Oricând vrea Flavia! Eu sunt mereu pregătit! Dar ea, aţi văzut: ezită! Şi nu o pot forţa! *(Aşază paharul pe tava de pe masă.)*

Flavia: Aşa deci! Când vreau eu! Aţi auzit cu toţii ce a zis! Da?

Iulia: Da! Am auzit!

Maxim: Şi eu!

Flavia: Bun! *(Bea toată şampania din pahar, aşază paharul pe tavă şi apoi zice:)* Te rog să mă priveşti în ochi Aurelian! Hai, priveşte în ochii mei!… Aşa!… Te rog să mă săruţi!

Aurelian: Cu plăcere prinţesa mea! *(O sărută.)*

Flavia: Excelent, prinţul meu! Acum hai să ne căsătorim! Chiar acum! Ai buletinul la tine?

Aurelian: Of! Iar joci tare. Ţi-ai pus în cap să te măriţi cu mine şi nu mai scap până nu te iau de nevastă... Foarte bine!... Ce? Numai Iulia şi Maxim să se bucure deseară de noaptea nunţii? Hai şi noi!...

Domnule primar aţi auzit porunca! *(Scoate buletinul din buzunar şi îl înmânează primarului:)* Poftim buletinul...

Ei, cum e Flavia? Să te văd acum ce mai faci! ...

Flavia (bine dispusă): Ce să fac? Mă bucur!... Atâta doar că dacă ştiam că mă mărit acum măcar veneam şi eu în rochie de mireasă!... Nu mai ai răbdare până mă duc să fac rost de o rochie?... Că mai am o prietenă care tocmai s-a măritat şi sigur are o rochie prin dulap!...

Aurelian: Hopa!... Flavia!... Cunoaştem deja şmecheria asta... Nu mai pleci nicăieri!... Dă buletinul încoace!

Flavia: Imediat… Iulia, ajută-mă te rog! Ce să fac?

Iulia: Mărită-te fată! Ştii ce simplu este? Şi ce bine te simţi după?

Flavia: Chiar? Nu glumeşti?

Iulia: Păi ce îmi arde mie de glume? Acum sunt femeie măritată dragă, aşezată la casa mea. Spune-i şi tu bărbate ceva!

Maxim: Mişcă-te doar după pofta inimii tale Flavia! Nu regreta nimic şi nu spera nimic! Joacă-te cu viaţa şi viaţa se va juca cu tine!…

Flavia: Mda…

Aurelian: Deci, cum e? Nu ţi-am spus că nu eşti pregătită să mergi până la capăt? Flavia, tu nu trăieşti încă în clipă!… Dar ai putea să începi din secunda aceasta… *(Se apropie de ea şi o îmbrăţişează:)* Prin a trăi acum, în această clipă! O simţi cum vibrează?… Cum îţi bate inima?… Cum ţi se luminează faţa atunci când mă priveşti?… Cum îţi dansează buzele atunci când mă săruţi?… Cum îţi tresaltă trupul sub îmbrăţişarea mea?…

Simţi?... Dacă ai simţi ar fi minunat...

XIV. Iubire publică

Flavia (după câteva secunde de tăcere): Aurelian?... Ţi-am spus oare că te iubesc?

Aurelian: Ăăă, nu...

Flavia: Păi uite că îţi spun acum: Aurelian, eu te iubesc... Tu mă iubeşti pe mine?

(Aurelian tace vreo cinci secunde. Nimeni nu zice nimic...)

Aurelian: Ce trăim noi de un ceas şi ceva mi se pare incredibil. Flavia, oare nu visăm? Oare nu e totul un vis? Îmi bate inima aşa de tare şi mi-e teamă să-ţi spun te iubesc... Mi-e teamă că astfel visul acesta fără asemănare se va termina... Mi-e teamă de mărturisire Flavia... Mi-e teamă că te iubesc...

Delia: Bravo! *(Aplaudă.)* Bravo!... Vă iubiţi asta e clar! Dar problema este: vă căsătoriţi sau nu?

Primarul: La ce bun căsătoria dacă oamenii

se iubesc aşa de mult! Ei sunt ca şi căsătoriţi. Mi-e clar că nu mai pot trăi unul fără celălalt… Felicitări dragii mei: vă declar soţ şi soţie! La ce vă mai trebuie hârtii? Dă-le încolo de hârtii! Căsătoria adevărată nu e cea de pe hârtie, ci aceea din sufletele mirilor: e iubirea lor mărturisită în public… Şi voi aţi făcut acest pas aici în prezenţa noastră!…

Dar dacă vreţi vă pot întreba şi oficial şi semnăm şi hârtii că de asta mă plăteşte statul: să stau şi să semnez hârtii… Ce zici Aurelian?

Aurelian: Domnule primar, eu am zis da! Am zis că la orice oră din zi şi din noapte. Ba mi-am declarat şi iubirea în public cum ziceaţi. V-am dat şi buletinul! Ce trebuie să mai fac?

Primarul: Nu ştiu! Hai să o întrebăm pe Flavia!… Flavia tu ce zici?

XV. O minune…

Flavia: Ce să zic? Zic că v-am ţinut destul în suspans! Eu voiam să mă mărit de când am văzut

ce fericită e Iulia cu regele ei Maximus… Dar prinţul acesta al meu a ezitat la început… Aşa că m-am prefăcut şi eu că ezit… Trebuia să-l las să creadă că mă prinde din nou la colţ şi apoi să-i dau lovitura de graţie – care fiţi atenţi – vine chiar acum: Aurelian! Şah-mat! Treci în faţa primarului şi spune „Da!”. Chiar în clipa aceasta!

Aurelian: Ups! Ştiam eu că ceva nu e în regulă cu ezitarea ta… Tocmai de aceea am preluat iniţiativa ca să intri şi tu în priză: ştiam că nu rezişti la o provocare publică… Că eşti prea bătăioasă!

Flavia: Aşa deci? Bine! Domnule primar zi repede poezia până nu se răzgândeşte Aurelian!

Primarul: În sfârşit!… Dă-mi te rog Flavia şi tu buletinul!

(Flavia scoate buletinul din poşetă şi-l înmânează primarului.)

Flavia: Poftim!

Primarul: Bun!… Aurelian Lovius vrei să o iei de soţie, să-ţi fie aproape la bine şi la greu, la

necaz şi la bucurie, pe iubita ta Flavia Felice?…

Aurelian: Da!

Primarul: Bun! Până aici e bine!…

Flavia Felice, vrei să-l iei de soţ, să-ţi fie sprijin şi împlinire, să vă alintaţi şi să vă ajutaţi, să vă iubiţi şi să vă îndrăgiţi, prin vreme de furtună şi prin timp de rai, prin locuri de povară şi prin ţinuturi de vis, prin momente de ezitare şi prin clipe de încântare, pe iubitul tău Aurelian Lovius?

Flavia ezită vreo cinci secunde şi apoi răspunde: Da!…

Delia: Bravo! *(Aplaudă.)* S-a înfăptuit minunea!

Iulia: Felicitări! Hai să vă îmbrăţişez!…

Maxim (către Aurelian): Bravo mă! Felicitări pentru prima ta căsătorie! O să-ţi placă, o să vezi!…

(După ce sunt felicitaţi de Iulia şi de Maxim, Flavia şi Aurelian se apropie şi se îmbrăţişează…)

Primarul: Bun! Deci… Prin puterea învestită în mine, ca slujbaş al iubirii manifestate prin acte,

vă declar acum, în mod oficial, soţ şi soţie!... Felicitări mirilor!... Felicitări celorlalţi miri... Felicitări tuturor mirilor de pretutindeni!...

XVI. Şi încă o minune...

Primarul (întorcându-se către Mirela care stătea lângă el): Mirela... tu nu vrei să ne căsătorim?

Mirela: Cum?... Ba da!... Când? Acum?

Primarul: Păi acum, normal!... Nu vezi că lumea se grăbeşte?...

Mirela: Bine!... Dar cine să oficieze?

Primarul: Viceprimarul, cine altul!

Mirela: Dar o fi plecat omul pe teren, că are treabă prin localitate!

Primarul: Delia, viceprimarul tău ce face? Mai e în primărie? Că ar avea ceva de făcut pe aici, pe la sala de căsătorii...

Delia: Mă duc să-l caut domnule primar!

(Delia iese din scenă prin partea stângă.)

Primarul (după ce îşi ia stiloul şi registrul de

pe masă): Hai şi voi însurăţeilor în camera alăturată, să completaţi nişte formulare şi să terminăm astfel cu formalităţile birocratice...

Maxim: Venim, cum să nu!... Dar repede domnule primar!... Că după aceea mergem la cheful de nuntă... Sunteţi invitat de frunte! Să veniţi, da? Împreună cu Mirela! Şi cu Delia şi cu vicele...

Primarul: Sigur! Dacă terminăm cu toate căsătoriile acestea spontane până la miezul nopţii, venim şi noi... Dacă nu... o să trecem direct în patul nupţial...

(Ies cu toţii din scenă prin partea dreaptă. Cortina cade anunţând finalul piesei.)

http://radu-lucian-alexandru.Blogspot.Ro

http://călătorieprinconştiinţa.Wordpress.Com

http://www. Box.Com/radu-lucian-alexandru

http://www. Scribd.Com/Radu%20Lucian %20Alexandru